

Г. Ф. УНГЕР
ЧЕРВЕНОКОСАТА ДЖЕЙН

Превод от немски: Виолета Георгиева, 1994

chitanka.info

1.

Държах в ръцете си флош и исках да вдигна залога с още двадесет долара, когато в салона влезе момчето от пощата. Носеше писмо, което явно бе пристигнало сутринта.

Зад гърба си имах дълга нощ на игралната маса. Сега бе рано преди обяд и току-що бяхме хапнали по нещо по време на играта.

Седях с четирима изпечени играчи на кръглата маса за покер в ъгъла на салона.

Момчето се приближи до нас:

— Мистър Колвър...

— Изчезвай, момче — изсъска сърдито единият от играчите. — Или ще ти пръсна черепа.

Мъжът бе огорчен, истински ядосан. Бе загубил повече от допустимото. А и сега на масата пред него стояха над сто долара. Значи имаше право на поне малко разбиране. Затова и не обърнах внимание на думите му, а махнах с ръка към момчето и казах:

— Аз съм Трой Колвър, момче.

То ми подаде писмото и изчезна светкавично, преди недоволният играч да успее да му направи нещо.

Заложих първо още двадесет долара, оставих картите си обърнати на масата и отворих писмото.

Познах почерка. Беше на Джейн Керъдайн.

Прочетох следното.

„Ще ме обесят в Зозо. Трябва да ми помогнеш! Но побързай, Трой! Защото ако закъснееш, няма да можеш да спиш до края на живота си от кошмари!

Джейн“

Гледах втренчено редовете. Нямаше грешка. Джейн Керъдайн ме молеше за помощ. Джейн Червенокосата.

Образът ѝ изплува пред очите ми. Виждах я, сякаш стоеше пред мен.

И отново си спомних за времето, когато бяхме заедно.

Мърморещият играч рече грубо:

— Хей, ние тук играем покер. Ще залагате ли, или излизате от играта?

Погледнах мъжа. Нервираше ме вече цяла вечер и ставаше все по-непоносим.

Изведнъж разбрах, че скоро ще трябва да му ударя един по лицето, ако не и нещо повече. Но засега исках да остана дружелюбен.

Затова казах само:

— Искам да видя.

Да, исках да привърши играта, въпреки че можех да вдигна още повече залозите.

Както се установи, моят флош бе най-високият в играта. С лявата си ръка придърпах по масата купчината пари към себе си и казах:

— Джентълмени, за мен играта приключи. Трябва да напусна Силвер. Важна и неотложна...

— Оставете тук и продължавате — прекъсна ме недоволният, враждебно настроен играч. — Не може просто да приберете парите и да изчезнете, без да сте ми дали реванш. Продължаваме, баста!

Въздъгнах, обхванат от тревожни мисли. Този глупак искаше да ме задържи и нямаше да мога да потегля към Зозо, за да помогна на Джейн да излезе от положението.

По дяволите! Джейн! Джейн! Джейн!

Имаше ли този идиот представа какво значеше тя за мен и колко голямо право имаше да иска моята помощ? Не, той нямаше никаква представа и въпреки това се опитах да бъда любезен.

— Приятел, наистина не мога да остана нито минута повече. Това писмо не ми оставя никаква друга възможност — изправих се още докато говорех.

Но и другият направи същото. Бяхме застанали един срещу друг, разделяше ни само масата.

Останалите трима играчи бързо разбраха какво ще се случи. Познавах ги — бяха мъже с опит. Двама от тях притежаваха сребърни мини в Дейвис Маунтинс. Единият бе докарал цяла композиция със стока. Защото това малко градче — казваше се Силвер — бе центърът

и, така да се каже, пъпът на света тук. Оттук се снабдяваха всички мини, ранчота, ферми и всички скрити лагери с всякакъв вид стоки.

Е, ние значи стояхме един срещу друг — този каубой, който имаше навика да размахва револвери, и аз.

Да, знаех, че е ненадминат с пистолетите. Един от онези, които се смятаха за непобедими само защото не бяха срещнали по-добър.

Много от тези момчета бяха имали този късмет и това ги правеше лекомислени.

Играчът каза сурово:

— Ако не седнете и не ни дадете реванш, ще трябва да си освободите пътя за навън.

Докато говореше, бутна с крак стола зад себе си и пристъпи няколко крачки назад. Ръката му стоеше на дръжката на револвера.

Сега вече и аз се ядосах.

— Негодник — рекох бавно. — Ще се постарая да не те убия.

Свалих шапката си и сложих в нея парите от масата. С бързо движение я сложих обратно на главата си и здраво я закрепих.

Сега вече бях готов.

Заобиколих масата и се отправих към изхода. Той ме остави да направя три крачки и се обърна леко. Беше от лявата ми страна. С периферното си зрение видях как бързо посегна към дръжката на колта. Обръщайки се към него, извадих моя и стрелях.

Той бе извадил вече оръжието си, но куршумът ми го повали, преди да е успял да натисне спусъка.

Колтът му падна. Бях улучил мъжа в рамото.

Сега се клатушкеше и стенеше.

— Имаше късмет — рекох аз. — Но глупаците, пияните и децата най-често имат късмет.

Излязох.

Никой вече нямаше нищо против да направя това.

Почувствах някаква яростна горчивина в себе си. Защо в тази страна човек постоянно се натъква на глупаци, които се смятат за непобедими със своите револвери и се мислят за полубогове?

* * *

Десет минути по-късно бях вече на път. Сивият ми жребец бе добре отпочинал.

Оставих го да върви сам. До Зозо имаше някъде около осемдесет мили, ако се яздеше по преките пътеки.

Познавах тази област западно от Пекос. Между Пекос и Рио Гранде и между Санта Фе и Ел Пасо, това беше моята територия.

Да, постоянно пътувах из тези земи като играч и се наслаждавах на известна слава като стрелец.

Затова тогава не се бе получило нищо между Джейн и мен...

Но ѝ бях длъжен.

Затова яздех към Зозо като подгонен от дявола.

По дяволите! Защо искаха да обесят Джейн?

Да обесят! Да обесят жена! Беше ли възможно? Имаха ли право? Какво бе направила тя?

Знаех, че е изпратила писмата си навсякъде, не само до Силвер, където бях случайно, а до дузина, ако не и повече градове.

Кога искаха да обесят Джейн?

Ще пристигна ли навреме?

Или ще стоя до гроба ѝ и ще си спомням за прекрасното време, прекарано с нея?

Предстояха ми осемдесет мили през неравна планинска местност, а не бях спал — цялата нощ бях прекарал в игра на покер.

Да, сега трябваше да докажа, че съм жилав и суров.

Докато яздех, си мислех за Джейн и в съзнанието ми нахлуха спомени за хилядите прекрасни мигове, когато сме били заедно. Една година бях живял с нея като в рай. Беше най-хубавата година в живота ми...

Но после тя бе разбрала, че не може да ме промени. И аз го бях разбрал. Чувствах се като орел, хванат в клетка.

Може би е малко пресилено казано, но беше точно така. Никога няма да мога да се установя на едно място, така както един вълк няма да стане дворно куче или пък индианецът да се откаже от Маниту.

По всяка вероятност генетично бях така устроен. Да, в жилите ми течеше индианска кръв и сигурно затова не можех да се задържа на едно място, а може би защото ме следваха сенки на мъже, които някога бях победил и сега искаха да си отмъстят, или на врагове, които искаха

да опитат още веднъж, защото мислеха, че тогава просто съм имал късмет.

Да, да, скъпи читателю на моята история, тогава наистина не ме биваше за сериозни начинания.

Но сега яздех като дявол към Зозо.

Не знаех какво означава името на това старо, основано някога от испанците, градче. Може би беше съкращение от Зозобора, което означаваше нещо като корабокрушение. Може би първите испанци са нямали късмет с лодките си по Рио Гранде, продължили са пеша и са основали лагер по пътя към Санта Фе.

Но може би има и други причини това малко градче да се казва Зозо. Беше ми все едно.

След петнадесет часа езда върху гърба на моя прекрасен жребец, пристигнах в Зозо малко след полунощ и отведох коня си в наемната конюшня. Като поемаше юздите, нощният коняр измърмори:

— Още един съсипан от езда кон. И пак аз трябва да изправа на крака бедното животно.

— И други мъже ли са пристигнали с такива изтощени коне? — попитах остро.

— Двама преди вас, мистър. Вие сте третият, който дяволски много иска да види обесена хубавата Джейн Керъдайн. Но ще трябва да почакате още два дена. Не е било нужно да бързате толкова много. — След тези думи конярят поведе жребеца ми към една клетка, за да го разтрие.

Всъщност би трябвало аз да направя това. Бях му длъжен след такава езда. Но и аз бях съсипан. Не само че бях яздил петнадесет часа, но и толкова отдавна не бях спал.

Бях на края на силите си, а момчето щеше да се погрижи по-добре от мен за коня ми. Седнах на сандъка с обоз пред конюшната, доволен, че вече не съм на седлото. Облегнах се на стената на една от клетките и протегнах крака.

Умората бе започнала да ме обзема, когато пристигна още един ездач. И той дойде на изтощен, почти съсипан, препъващ се от умора кон.

Животното се спря с разклучени крака пред конюшната. Тъй като конярят беше изчезнал с коня ми в една от клетките, а оттам не се

виждаше нищо, пристигналият се обърна към мен. Бе слязъл от седлото и водеше коня за юздите.

Попита грубо:

— Свърши ли се вече?

— Кое? — попитах на свой ред.

Знаех какво имаше предвид. Веднага ми бе станало ясно, че и той бе дошъл, защото го е застигнало писмото на Джейн.

Така че предположих, че сме вече четирима: конярят бе споменал за двама ездачи, дошли на съсипани коне, аз бях третият, а този тук — четвъртият.

Колко ли щяха да дойдат още?

Кой още е бил в списъка на Джейн?

Колко ли мъже ѝ бяха задължени, защото някога са притежавали тази прекрасна жена?

По дяволите!

Новодошлият ме наблюдаваше на светлината на фенера. Очите му бяха зачервени от праха по пътя и от потта от дългата езда.

— Вярно ли е, че тук в Зозо ще бесят някаква жена? — попита той.

Конярят излезе от клетката. Бе чул въпроса и отвърна:

— Вдругиден, ако не стане някакво чудо.

Видя изтощения кон и неодобрително погледна пристигналия.

— Хората се отнасят все по-зле с конете — измърмори той. — Вече четирима ездачи дойдоха на адски съсипани коне. Що за свят е това?

Хвана животното за юздите и се отправи към друга празна клетка.

— Ще се погрижа за него като добър християнин — викна през рамо. — И ако още не знаете, джентълмени, конете са благородни животни, много по-благородни от хората. Те никога не причиняват зло.

Измърмори още нещо, но ние не го чухме.

Погледнахме се.

Тогава непознатият попита:

— Трой Колвър?

Кимнах и също попитах:

— Откъде знаете името ми?

Той се ухили и някак си заприлича на мен, сякаш ми беше брат. Да, бяхме почти един и същ тип.

— Навремето Джейн постоянно ми разказваше за първия си мъж, за първия истински мъж, когото си заслужавало да обича. Казвал се Трой Колвър и аз доста трябваше да се постарая, за да не се изложя пред нея. Аз съм Джим Букер. Джейн е загазила, а?

Пристъпи към сандъка с обоза и също се отпусна. Имаше достатъчно място и за двама ни.

— Кой ли са другите? — попита той.

Не можех да му отговоря. Но сега знаех едно: тогава съм бил единственият мъж от значение за Джейн. След мен е бил Джим Букер и вероятно след това другите двама, които още не познавах.

— Не знам — отвърнах аз. — Никога не съм чувал за другите след мен. Не исках и да знам.

— И при мен беше така — промърмори Джим.

Протегна крака, както аз бях направил преди малко. После извика остро:

— Хей, коняр!

Младежът излезе от клетката и дойде при нас.

— Какво има? — попита сърдито. — Трябва да се грижа за две бедни животни. Казвай бързо.

— Защо искат да обесят Джейн Керъдайн?

— Тя вече не се казва Керъдайн — отвърна конярят. — Тук я наричат Джейн Червенокосата или мисис Джейн Мулен. Така се казваше мъжът ѝ, когото тя уж убила. Затова искат да я обесят. Франк Мулен бе кметът на Зозо. Добър човек. Убила го като бясно куче. Съдът я призна за виновна.

Конярят се обърна и отново изчезна в една от клетките.

Джим Букер и аз се спогледахме. Той измърмори:

— Добре, да потърсим другите двама.

Изправихме се и напуснахме конюшнията.

Бе след полунощ и звездите блестяха по небето на Тексас. Бе прекрасна нощ. Но въпреки това светът не изглеждаше хубав.

Искаха да обесят Джейн.

Това малко старо градче — не бе по-голямо от точица на картата на Тексас — искаше да окачи на бесилото една невероятна жена, която някога ни бе обичала и която ни бе позволила да я обичаме. Тогава

това ни се бе сторило като подарък от Господа. Слепи ли бяха всички тези хора?

Подрънквайки шпорите, ние вървахме по главната улица. Бяхме гладни, жадни и във възможно най-лошото настроение.

Стигнахме до салона на Зозо. През прозореца се прокрадваше сноп светлина, който пресичаше улицата като златна бариера и стигаше до отсрещните къщи. Влязохме.

Нямаше много хора. В един ъгъл седяха няколко мъже, които играеха карти, на барплота стояха трима клиенти, които хвърляха зарове.

Пред пианото бе седнало едно момиче и натискаше без всякакво желание клавишите, а до него друго стоеше право. Очевидно никой нямаше настроение да съгреси с една от двете.

На една маса в ъгъла, от която можеше да се наблюдава входът, седяха двама мъже и бавно предъвкваха. По чиниите им все още имаше остатъци от огромни стекове, пържени картофи, фасул и препържен лук.

Стомасите ни се обадиха. Обърнах се към бармана:

— Искаме същите стекове с гарнитура.

Явно той бе и стопанинът, защото ни огледа неодобрително и измърмори:

— Значи трябва да събудя още веднъж жена си. Тя тъкмо се качи горе. Кухнята затвори вече.

— Пак ще отвори — рече Джим Букер до мен. — Хайде, приятелю. Това все още е любезна и учтива молба.

Стопанинът, вече нямаше съмнение, че това е той, не помръдна. Погледна ни в очите. Със сигурност имаше под тезгяха пушка с отрязано дуло, която светкавично можеше да извади.

Но не го направи. Явно му се видяхме твърде опасни.

Погледът му се отмести към все още вечерящите гости, които ни наблюдаваха, дъвчейки. И тъй като беше човек с опит, бързо успя да установи поне две общи неща между нас — четиримата непознати.

Бяхме сурови мъже и бяхме яздили дълго.

Само глупак би се заял с нас.

Така че отстъпи.

— Добре, ще събудя жена си — измърмори той.

Усмигнахме му се приятелски и му поръчахме да ни налее първо две бири.

С пълните чаши се отправихме към масата в ъгъла.

Двамата мъже там ни изгледаха.

— Изглежда, и четиримата сме дошли в Зозо поради една и съща причина. Може ли да седнем при вас?

Те се спогледаха.

После единият от тях проговори:

— Все пак той попита учтиво, нали, Таурус?

Другият кимна.

— Да, действително. Сядайте, джентълмени. И вие сте тук заради Джейн, нали?

Кимнахме и седнахме при тях, отпивайки на малки глътки от бирата. Бе силна, домашно приготвена. Ако я пиеш на гладен стомах, за няколко минути може да ти се завие свят.

Известно време седяхме мълчаливо и изпитателно се оглеждахме. Да, ние буквално се душехме един друг.

След като преглътна и последната хапка, единият от мъжете рече:

— Джейн постоянно попада на един и същ тип мъже, нали? Изглежда така, сякаш е пробвала четирима от сорта и всеки път е оставала излъгана. Е, добре, аз съм Таурус Логан. Това е Дъсти Шорт. Един от двамата ви трябва да е изключителният Трой Колвър, който всеки един от нас трябваше да се помъчи да засенчи, за да може да задържи Джейн завинаги.

— Аз съм Трой — рекох и се ухилих. — А този тук е Джим Букер. Къде държат Джейн? Сигурно не зад решетките?

— Напротив — отвърна Таурус Логан и посочи с вилицата си другия мъж, който все още ядеше. — Дъсти пръв е пристигнал. Разбрал е всичко. Тя е в една килия с решетки. Можем да преобърнем този дяволски град, щом като сме вече четирима. Но първо трябва да поговорим с Джейн.

— Правилно — кимнах. — Но след като похапнем нещо — усмигнах се на останалите. — Всички сме един сорт — продължих. — Иначе Джейн нямаше да ни напусне. Никой от нас не е могъл да ѝ предостави сигурно място, дом. Защото в кръвта си имаме нещо, което трудно може да се определи какво е. Може би сме като негодниците,

които не могат да пуснат корени на едно място, защото постоянно са преследвани. Е, добре, тук трябва да е срещнала мъжа, за когото най-накрая се е омъжила. А сега я обвиняват, че го е убила. Какво се крие зад това? Какво се е случило, за да се стигне дотам?

— Скоро ще узнаем — каза Таурус Логан. — Ще говорим с нея, дори ако трябва да срутим преди това целия затвор.

Замълчахме. Вечерята ни идваше.

Джим Букер се обърна към жената на гостилничаря, която ни поднесе чиниите.

— Простете ни, мадам. Но ние...

— Всичко е наред, мистър — прекъсна го тя и се върна обратно.

Букер и аз се нахвърлихме върху стека, картофите и фасула.

— Разбират от пържоли — рече той одобрително.

Кимнахме в съгласие.

А после, едва опразнили чиниите си, се изправихме мълчаливо и напуснахме салона.

2.

Наоколо бе тихо. Само няколко прозореца светеха още. Малкото градче спеше.

Бяхме последните посетители в салона. Останалите, вероятно каубои от някое ранчо, си бяха тръгнали преди нас.

Стопанинът заключи вратата след нас.

Чуваше се само звънтенето на шпорите, докато вървахме по прашната улица.

Странно бе преминал животът ни.

Ние бяхме „бивши“ в живота на Джейн. Не бе пожелала да ни има повече, защото не можехме да ѝ предложим това, което искаше, а именно едно сигурно място, дом, в който да отглежда деца.

Ние всички бяхме мъже на приключенията, ездачи, авантюристи, играчи. За всеки един от нас се бе надявала, че ще може да го промени, но при нито един не бе успяла.

А тя бе толкова красива, бе такава жена, която можеше да подари рая на един мъж.

Но това не бе достатъчно да се променят четирима скитници като нас.

Така че всички ѝ бяхме длъжници по някакъв начин, защото в крайна сметка я бяхме разочаровали.

Най-накрая стигнахме сградата на съда, в която се намираха офиса на маршала и затвора.

Прозорците светеха.

Погледнахме през единия и видяхме мъж, който седеше в наклонен назад стол. Беше подпрял краката си на бюрото.

Спеше, а напреко през корема му лежеше пушка.

— Сигурно е спал много малко през последните няколко дена — каза Дъсти Шорт и допълни: — Мисля, че ако се покатеря по това дърво, ще стигна до покрива, а оттам — при него. Ще му стисна носа и ще се събуди.

Останалите трима се усмигнахме. И се почувствахме добре, че сме заедно, едно цяло. Да, ние бяхме едно цяло. Бяхме еднакви. Чувствахме го.

И така Букер, Логан и аз търпеливо изчакахме, докато Шорт се покатери по дървото и оттам достигна покрива.

След няколко минути той се появи долу в офиса на маршала и действително му стисна носа, вземайки същевременно пушката му.

Маршалът бе принуден да ни пусне. Имаше кисела физиономия и говореше заплашително:

— Ако я освободите, ще си имате работа с Магдалена Фулер и ранчото „Шпаниш Байт“.

— Това няма значение — отвърна Таурис Логан. — Но засега не желаем неприятности. Искаме само да говорим със затворничката. И тогава ще видим. Щяхте ли да ни пуснете, за да поговорим с Джейн Мулен?

— Не — отговори той.

Отправихме се към килията. Светеше лампа. Джейн се изправи в леглото. Видях, че поне са й дали мека постеля.

Пристъпи бавно към решетките и на светлината на лампата ни изгледа един след друг. Почувствахме, че при вида на всеки си спомня за нещо.

Защото някога всеки един от нас е бил за нея нещо като късмет, а по-късно се е оказвало, че се е лъгала.

Въпреки това с всеки един бе изживяла щастливи мигове.

Ние също я наблюдавахме.

О, да, тя все още бе приказно красива. Но не бе само външната ѝ хубост, която ни бе впечатлила. Тази жена излъчваше нещо като магия.

Със сигурност не бях единственият, който сега се учудваше, че заради нея не се беше променил. Другите трима чувстваха същото.

— Благодаря ви, че дойдохте — прошепна тя. — Вие сте последната ми надежда. Защото Магдалена Фулер иска да ме види обесена.

Чувахме това име вече за втори път. Преди го бе споменал маршалът, който сега стоеше между нас пред клетката и мълчаливо ни наблюдаваше.

— Просто ни разкажи всичко, Джейн. Но, разбира се, първо ще отворим тази килия — рекох аз.

Обърнах се към маршала.

— Хайде, приятелю. А после може да сварите за всички ни по едно силно кафе.

Той изскърца със зъби — със сигурност беше твърд мъж. Но въпреки че беше маршал тук, в Зозо, не значеше, че трябва да се гледа на него като на истински пазител на закона.

Бе просто маршал на града, не шериф или маршал на Щатите. Един градски маршал не бе нищо повече от полицай, който защитава законите на града и властта му се разпростираше само в рамките на града. Малки градчета като Зозо често си избираха за маршал просто един каубой, боравещ добре с револвера.

Защото шериф се намираще често на не по-малко от сто мили.

А тук между Пекос и Рио Гранде всичко бе различно. На тази територия нямаше закони. Преди войната тук не бяха посмели да се появят дори известните тексаски рейнджъри.

Така стояха нещата в този край.

Маршалът не беше респектиран от внезапната ни поява.

Затова бяхме почти груби с него. Лесно можехме да получим работа като неговата тук и там, в някое от безпомощните градчета, чиито жители предпочитаха да си плащат, за да бъдат защитавани, отколкото да го правят сами.

Той изскърца със зъби и измърмори:

— Докъде ще стигнете така?

— Ще видите, приятелю — рекох.

И той се предаде. Взе един ключ от куката на стената и отвори решетката. Джейн излезе.

Въпреки че бе прекарала доста време в затвора, много дни и нощи, тя изглеждаше прекрасно. В този смисъл тя бе като котките. Дори и в най-трудните моменти те грижливо се поддържаха, ближеха козината си и се чистеха. Такава бе и Джейн, Джейн Червенокосата, както ни бе казал конярят, че я наричат в Зозо.

Тя се намери първо в моята прегръдка, изправи се на пръсти и ме целуна. После направи същото с Букер, Логан и Шорт. Не пренебрегна никой от нас и всеки имаше чувството, че тя дяволски много се радва да го види.

Такава бе Джейн.

Маршалът стоеше онемял и се чудеше.

Дори когато влязохме в офиса, той все още се колебаеше, но аз казах:

— Нали не сте забравили, приятелю? Трябваше да ни сварите кафе. И ако то прилича повече на чорба, вие ще го изпиете всичкото.

— Не ме наричайте постоянно приятелю! Името ми е Трафт, Ханк Трафт. И ще се занимаю с всеки от вас поотделно.

Не бе довършил още изречението, когато Дъсти Шорт отвърна:

— Хайде тогава, почвай с мен! Отсреща виси пистолетът ти. Вземи го и пробвай. Хайде!

Маршалът сърдито го изгледа, хапейки долната си устна. О, да, със сигурност бе добър стрелец. Но когато погледна в очите на противника си, започна да се съмнява. Инстинктът му навреме го предупреди.

Джейн каза:

— Той премина на страната на Магдалена Фулер, въпреки че получи тази работа от мъжа ми. И когато тя го застреля, той отиде при нея. Това важи и за съдията и за всички останали тук. Те просто се страхуват от нея и хората й. Аз...

— Чакай, Джейн — прекъснах я аз. — Разкажи ни всичко отначало. Иначе няма да разберем нищо.

Както седеше зад бюрото на маршала, тя отпусна лакти и подпря брадичка на ръцете си.

Огледа ни един след друг. После кимна към Дъсти Шорт и каза:

— Бях в Ларедо, когато се разделихме с Дъсти. Взах пощенската кола и потеглих на север — и пристигнах в този град. Тъй като беше твърде късно през нощта и се задаваше буря, кочияшът не искаше да продължи. Трябваше да преспим в хотела. Там се запознах със собственика Франк Мулен, който бе и кметът тук. Още първата секунда нещо ни прониза като светкавица, а вие добре знаете какво имам предвид. На следващия ден не продължих, а останах в града. Една седмица по-късно знаех, че той бе мъжът, когото бях търсила години наред — сериозен, със стабилно положение, който можеше да предостави на една жена сигурност и дом. Той бе по-различен от вас. Съживи отново този град, който почти бе заприличал на обладан от призраци. Можеше да ми даде всичко онова, което вие не можехте. Но в цялата работа имаше само една пречка.

Тя направи пауза и се загледа в пространството.

Лицето ѝ бе красиво, изразително.

Маршал Ханк Трафт, който се суетеше около печката, за да прави кафе, престана да бърка в огъня и погледна през рамо към нея.

Но тя въобще не му обърна внимание, а продължи.

— Заради мен той развали годежа си с Магдалена Фулер, собственичката на ранчото „Шпаниш Байт“. От този момент тя ме намрази. И тази омраза се засили още повече, след като станах мисис Джейн Мулен. Тази жена заплашваше, че ще ни унищожи и двамата. Един ден поиска да говори с Франк и му определи среща на едно неутрално място, близо до пътя край града. Франк оседла коня си и тръгна. Там бил прострелян от една жена. Това видели пътниците от преминаващата пощенска кола. Жената била с огненочервена коса, която се развявала като грива. Тази червенокоса жена яздела червена кобила и носела същите дрехи като моите. А аз съм единствената жена на повече от сто мили разстояние с такава червена коса. Хората от пощенската кола се заклеха, че съм била аз. А по време на процеса Магдалена Фулер каза, че моят мъж искал да се срещне с нея, за да възобновят старата си връзка, защото аз съм била голяма грешка. И понеже ми бил казал това, съм го последвала от ревност и съм го настигнала, преди той да се е срещнал с нея. Съдът повярва на нея, а не на мен — и, разбира се, на така наречените свидетели. Аз съм единствената червенокоса тук. А червенокоса е убила Франк, и то когато на по-малко от двеста ярда е минавала пощенската кола. Всичко е толкова ясно, но съдията поиска смъртно наказание за мене.

Джейн млъкна.

Ние също млчахме. Всеки от нас усилено размишляваше, докато осъзнаваше разказаното от Джейн.

После попитах:

— Що за съдия е това? Областен съдия?

Тя енергично кимна с глава, разтърсвайки червените си коси.

— Градски съдия, назначен от кметското настоятелство. Досега отговаряше само за дребните престъпления на територията на града. Той е един стар пияница, но придаваше на града сериозност. Имахме си и съдия, и маршал. Това впечатляваше всички, за които Зозо бе център — собствениците на малки ранчота, новите заселници и прииждащите граждани. Поддържаше се илюзията, че тук цари ред и

законност и че така е в цялата област. Но всичко всъщност зависеше от силата на ранчото „Шпаниш Байт“ и по-точно от Магдалена Фулер.

Никой от нас не проговори.

Постепенно всичко ни стана ясно. Една жена бе отнела от друга мъжа и любовника, нещо повече — беше се омъжила за него — той я бе предпочел. Това е родило омраза, а когато жените мразят...

Таурус Логан попита:

— Какво ще правим?

Замислихме се.

Джейн мълчеше. Седеше зад бюрото на маршала, цялото надраскано от шпорите му, когато слагаше там краката си.

Той стоеше онемял до печката, където водата вече вреше.

— Жена с червени коси — промърморих аз.

— А в цялата област надлъж и нашир има само една — продължи бавно Джим Букер.

— Но със сигурност има перуки — каза Таурус Логан и се ухили. — В реквизита на всяка преминаваща трупа има различни перуки. Скоро някоя трупа да е давала тук представление?

— Охо! — изненадано възкликна Дъсти Шорт. — Той е по-хитър от нас. Хей, Джейн, забелязала ли си, че е по-хитър?

Но тя не отговори, а каза:

— Да, преди около три седмици в града пристигна една театрална трупа. Изнесе представлението си на откритата трибуна.

Отново замълчахме за момент.

— Как стана така, че ти позволиха да напишеш писма до нас четиримата? Трябва да са били доста писма до различни градове.

— Не ми разрешиха — отвърна тя, — но маршалът не беше единственият, който ме пазеше. Един от заместниците му ми позволи.

Маршалът изруга до печката.

— Това може да е само Лефти. Ще трябва да се занимая с него.

Ние се спогледахме — и се разбрахме без думи. Тогава аз казах на Ханк Трафт:

— Приятелю, с никого повече няма да се занимаваш в този град. Ти вече не си градски маршал. Свършено е с теб. Защото ние поемаме сега това жалко долно градче. Разбра ли ме добре?

Той ни изгледа, все още без да вярва на това, което чу.

— Вие сте луди — гласът му беше пресипнал. — Напълно побъркани. Ранчото...

Замлъкна като мъж, на който, така да се каже, изведнъж се е възвърнал разсъдъкът и разбира, че в своя гняв е на път да си навреди.

Дъсти Шорт рече замислено:

— „Шпаниш байт“! Това, доколкото знам, означава „Испански мундщук“.

— Клеймото от жигосване при конете прилича на такъв мундщук, ако се погледне отстрани — рече Джейн спокойно. — Повечето от хората й са в момента оттатък в Мексико, за да докарат стадо говеда. Трябва да го прекарат през Рио Гранде, но тя сега е преляла. В главното ранчо не са останали много хора. Трябва да отидем там и да потърсим червената перука.

Най-после го каза.

Може би злобата и яростта я караха да подозира тази Магдалена Фулер. Но имаше вероятност да не е далеч от истината.

Спогледахме се.

Маршалът беше приготвил кафето и го разсипваше в няколко тенекиени чаши.

Все още мълчахме и размишлявахме.

Таурис Логан промърмори:

— Момчета, работата започва да ми харесва. Ако искаме да потеглим веднага, трябва да вземем отпочинали коне. А и съдията, и този маршал би трябвало да дойдат с нас, нали?

— Къде можем да намерим съдията, мистър Трафт? — попитах маршала с измамна вежливост.

Той ме изгледа сърдито. После посочи с пръст нагоре.

— Съдията Арг Маккроу живее горе. Сигурно не е чул нищо, защото взема приспивателно. Но вие сте луди!

Сега вече и ние се засмяхме. Отново се почувствахме като четирима братя.

Джим Букер каза:

— Джейн, нали не пожела да задържиш нито един от нас, защото всички сме луди момчета. С удоволствие бих се запознал с Франк Мулен. Явно той е бил съвсем различен. Да не би да е бил някое мамино синче?

— Поне не беше някой побъркан търсач на щастие, на приключения, играч или стрелец — отвърна тя и в зелените ѝ очи блесна ярост.

Ние се ухилихме.

— Колко далече е това ранчо? — попита Дъсти Шорт.

— До изгрев-слънце можем да стигнем — отвърна Джейн. — Но не трябва повече да се бавим.

Посочих към Дъсти Шорт.

— Ти умееш да будиш спящите, така че изкарай съдията от леглото, а маршала ще затворим в една килия, докато докараме конете. Хайде!

Всички станахме, въпреки че бяхме уморени и изтощени.

3.

Съдията беше нисък, дебел и плешив мъж. Шапката му падаше постоянно върху лицето. Все още бе пиян и през целия път искаше да пее песента за уискито на Пайкс.

Така яздехме през чезнещата нощ.

Джейн водеше.

След нея яздеха маршалът и съдията, когото бяхме принудени да вържем за седлото, за да не падне. Маршалът държеше дългите юзди на коня му и го водеше. Ние, четиримата бивши любовници на Джейн, бяхме последни.

Няколко пъти Таурус Логан се засмиваше толкова гръмогласно и заразително, че се засмивахме и четиримата. А Джейн се обръщаше, за да разбере причината.

Най-накрая Таурус ѝ обясни.

— Джейн, момичето ми, весели сме, защото това е адско удоволствие. Въпреки че не ни искаше, ние не можахме да те забравим и сега сме твоите верни рицари. Как успя да го направиш? Да не би да си магьосница и ни превърна в глупаци? Или пък наистина сме благородни рицари, които искат да се бият за красивата си кралица? Не трябва ли да се смеем само като помислим за това?

— Смейте се тогава — отвърна тя доста сърдито. — Важното е да ми помогнете да изляза от клопката. Хей, с всеки от вас съм прекарала по една година от живота си. Беше хубаво. Но сега вече съм на тридесет години и вече не търся мъжа на мечтите си.

След тези думи тя отново се обърна напред.

Продължихме мълчаливо да яздим.

От изток небето започна да светлее.

А когато първите лъчи сгряха билото на хълма, в каньона пред нас видяхме ранчото „Шпаниш Байт“.

Бе голямо, богато ранчо.

За момент и на четиримата ни се стори, че сме прекалено дръзки. Но Таурус Логан изведнъж се засмя. А когато се присъединихме и ние,

човек можеше да си помисли, че сме готови да хванем дявола за опашката.

Съдията бе отрезнял малко и постоянно питаше:

— Какво е това? Какво значи това? Хей, искам подробно обяснение. Или ще затворя всички ви!

Дъсти Шорт го сряза.

— Ти, мръснико, повече никого няма да затвориш. Вече не, проклет пияницо!

Съдията пое дълбоко въздух и вече не се обади.

Потеглихме отново към ранчото, което се намираше малко по-надолу в огромния каньон. Седлата ни от време на време поскърцваха. Спряхме на склона.

Долу ранчото се събуждаше. Нямаше много движение. От едното спално помещение излязоха три фигури и се отправиха към кладенеца. От комина на кухнята, която бе свързана с трапезарията, се издигаше пушек. Значи и готвачът се бе раздвижил.

Но в голямата сграда на ранчото и по верандата не се виждаше нищо. Явно там всички още спяха.

— Защо тази Магдалена Фулер няма мъж? — попитах аз.

— Бе убит преди години отгатак, в Мексико, при кражба на голямо стадо — отвърна Джейн. — Това ранчо докара основната част от животните си от Мексико и не плати нито долар. Мъжът на Магдалена бе най-големият крадец на добитък между Пекос и Рио Гранде. Но един ден куршумът го застигна и оттогава тя пожела Франк. Той можеше да ѝ бъде баща, имам предвид възрастта. Разказват, че я бил довел от някакъв изискан публичен дом. След смъртта му тя се превърна в деспотична господарка и се представяше за дама, макар че е била само скъпо платена проститутка в Ел Пасо. Скоро ще се запознаете с нея.

Едва бе приключила разказа си, когато на верандата пред главната сграда на ранчото излезе жена, последвана от дебела мексиканка, която носеше табла със закуска и започна да застила масата.

— Да тръгваме — подканих аз.

Спуснахме се надолу по склона.

Жената ни видя, но явно бе разпознала съдията и маршала на града и изглежда не ни смяташе за врагове. Въпреки това внимателно

ни наблюдаваше. Преди да стигнем до широкия, обграден с множество постройки двор на ранчото, трябваше да минем под входната арка, на която висеше юзда с испански мундшук. По тях бе названо и ранчото. Ако се изправех на стремената, можех да ги сваля. Но не го направих.

Стигнахме до верандата и се спряхме пред стълбите, където ни очакваше жената. Сега можехме отблизо да видим Магдалена Фулер.

О, да, на външен вид бе изключителна жена, една от онези, които биха направили впечатление сред хиляди, дори сред десетки хиляди други.

Имаше поне наполовина мексиканска кръв в жилите си, бе с тъмна кожа и искрящи очи. Прекрасните ѝ форми бяха приятно закръглени. Но много мъже предпочитаха това пред прекалената слабост. Усещаше се излъчването ѝ и човек лесно можеше да си представи, че се превръща във вулкан както в любовта, така и в омразата. Личеше, че трудно потиска хилядите желания в себе си. Когато спряхме, съдията каза:

— Дона Магдалена, не съм виновен. Тези тук са...

— Затваряй си устата — прекъсна го Дъсти Шорт.

После леко се наклони и докосна периферията на шапката си.

— Мадам — рече той, усмихвайки се. — Прекланям се пред красотата ви. Въпреки това днес не ще имате много повод за радост.

Тя, изглежда, въобще не го забелязваше, защото погледът ѝ бе насочен към Джейн.

— Какво търси тая тук? — попита дрезгаво и посочи към Джейн. — Трябваше вече да е увиснала на въжето.

Съдията и градският маршал не отговориха. Едва сега започнаха да усещат бурята.

Аз също докоснах шапката си и леко се наклоних.

— Мадам, явно ще ви създадем известни главоболия. Причината е, че смятаме Джейн Мулен за невинна. Налага се да потърсим в това ранчо една червена перука. Затова и дойдохме.

След тези думи слязох от коня и се отправих към верандата. Но жената ми препречи пътя и проговори с открита враждебност, която се виждаше и в очите ѝ.

— Нито стъпка повече, мистър, който и да сте. Нито стъпка повече. Или ще...

Не ѝ обърнах внимание, а я бутнах настрана.

Не се опита да ме нападне, не се превърна и в беснееща фурия, а остана съвсем спокойна и сдържана. Явно едва сега започна да разбира опасността.

Обърна се към съдията:

— Хей, Маккроу, кои са тези глупаци, които искат да се заяждат с мене? Кои са тези идиоти?

Съдията само изстена.

Всички слязоха от конете. Тримата ми партньори бутнаха напред двамата арестувани, Трафт и Маккроу, и всички влязохме в широката приемна на къщата.

Само дебелата икономка, която сервираше закуската на верандата, остана навън.

Огледахме се.

— Къде държи една жена перуките си? — измърмори Джим Букер. — В спалнята. Гореще е. Да се качим. Хайде, съдия! — посочи към една вита стълба, която водеше нагоре. — Защото, ако открием нещо, вие трябва да сте първият, който да го види. Да се качваме!

Тръгнах първи, а след мен Трафт и Маккроу.

Гореще имаше много стаи. До голямата спалня беше стаята за дрехи на господарката на ранчото — с големи огледала и шкафове. В един от тях намерихме перуката.

Беше точно като косата на Джейн. Нямахме никаква разлика.

Обърнахме се към съдията и маршала.

— Е? — попитах аз.

Треперещ, съдията посочи маршала и каза със заекване:

— Той... той... той повдигна обвинението. И той убеди съдебните заседатели, че Джейн е виновна. А аз трябваше да поискам най-строгото наказание. Това е мое задължение като съдия.

— Вие не сте истински съдия — отвърнах аз. — Можете само да наказвате с парична глоба или арест крадците и пияниците в града, но вие...

Спрях по средата на изречението, защото внезапно дочухме звук от галопиращ кон.

Скочих към прозореца и погледнах навън. Видях я да препуска. Да, Магдалена Фулер се отдалечаваше на червен кон. Яздеше като подгонена от дявола. И без друго още преди това се бе облякла за езда, бе искала явно само да закуси.

А сега бягаше.

Другите също пристъпиха към прозореца.

Ханк Трафт, рече с дива ярост:

— Сега вече си имате проклетата война. Тя ще събере хората си и гонитбата ще започне. Смятайте се за мъртви.

Все още мълчахме и гледахме след Магдалена Фулер. Бе ясно, че не може да я настигнем. Конят ѝ бе чудесен, а тя яздеше като каубой. Нашите коне бяха от наемната конюшня — най-обикновени. В обора на ранчото ѝ единственият свестен кон бе този, който тя яздеше.

Долу пред къщата се бяха събрали седем от хората ѝ. Готвачът също беше там — още с престилката си, една разкъсана торба от захар, която бе завързал около кръста си. Държеше в ръцете си диня. Всички бяха въоръжени.

— О, вайа, о, вайа! — въздъхна Таурис Логан. — Тя е насъскала хората си. Ще стане лошо.

Обърна се към маршала и го удари през лицето. Заби юмрука си в корема му, а когато Ханк Трафт се присви, повдигна коляното си и улучи брадичката му. Той падна по гръб.

Аз хванах лявото ухо на съдията, издърпах го така силно, че почти го откъснах и го извих така, че съдията изстена.

— Това, което ще се случи — изсъсках аз, — е по ваша вина. Вие, нещастни мижитурки, искахте да обесите една жена, като със сигурност сте знаели, че е невинна. Превърнали сте се в инструменти на една жадна за отмъщение фурия. И сега сме принудени да застреляме долу няколко нещастни глупака, които искат да останат верни на господарката си. Ще ви кажа нещо и трябва да го вземете съвсем на сериозно: качвайте се на конете си и изчезвайте, но не смейте да пристъпите повече в Зозо. Защото там ще сме ние. И ако още веднъж ви видим в града, ще ви застреляме като бесни кучета. Разбрахте ли? В Зозо ще намерите смъртта си.

Най-накрая пуснах нараненото му ухо. Той падна на колене.

Не се погрижихме повече за него и за Ханк Трафт, който все още лежеше по гръб и с окървавена уста.

Слязохме долу.

Когато се канехме да излезем на верандата, дочухме остър глас:

— Излезте с вдигнати ръце! Къщата е обкръжена. Няма смисъл да се барикадирате вътре. Скоро всички от ранчото ще са тук. Ще

имате срещу себе си четиридесет човека. Хвърлете оръжията и излезте с вдигнати ръце!

Така значи.

Бе насъскала срещу нас помощниците си в ранчото, конярите и занаятчиите, и бе на път да доведе подкрепление.

Разбира се, тя знаеше, че малкото ѝ помагачи нямат шанс срещу нас. Отдавна беше разбрала, че сме костелив орех. Но бе решила да ни създава трудности по всички възможни начини, за да ни задържи. Според нея би трябвало да се укрепим в къщата. Там щеше да ни държи далеч от града. А ако се стигнеше до бой, за нея бе по-добре това да се случи тук, а не в Зозо.

Спогледахме се и въздъхнахме.

Джим Букер каза:

— Хей, Трой Колвър, ти можеш да говориш много убедително. Опитай пак с тези идиоти.

Показах се на отворената врата и извиках:

— Стойте, не стреляйте! Искam да говоря с вас! Не стреляйте, искам да ви обясня много неща!

Но те вдигнаха револверите и пушките си и дори две от тях изгърмяха.

В последната секунда отскочих и се скрих.

Куршумите засвистяха в голямата всекидневна и причиниха щети. Един от тях разкъса ръкава ми.

Таурус Логан започна отново да се смее, но този път диво и яростно. Отвърнахме на стрелбата през прозорците и вратата. Всички имахме колтове с дълги дула и с нарезки по тях, които завъртаха куршума, така че се стреляше доста точно и на голямо разстояние, а противниците ни не бяха на повече от двадесет ярда. Още с първите изстрели, улучихме няколко от тези глупаци, които искаха да останат верни на господарката си, за да запазят работата си.

Да, бе избухнала война и вече се проля кръв, но какво можехме да направим?

Когато всичко утихна, извиках:

— Сега излизам! И ако дадете само един изстрел, сте мъртви всички!

Да, извиках силно и сурово, защото бях ядосан. Преди да избяга, Магдалена Фулер бе насъскала срещу нас тези глупаци. Те се

чувстваха сигурни на собствена територия, но трима от тях вече лежаха в праха, а един бе прострелян и паднал на колене.

Други трима все още стояха на крака и държаха пушки в ръцете си. Но когато излязохме на верандата с готови за стрелба колтове, те не предприеха нищо. Този, който бе коленичил и с една ръка се държеше за рамото, извика дрезгаво:

— Проклети убийци! Лесно ви беше да стреляте по нас от сигурно прикритие. Страхливи кучета! Скоро ще дойде и вашият ред!

Не отвърнах нищо, останалите също мълчаха.

Какво трябва да кажем? Те бяха глупаци, които твърде късно се опитаха да се скрият зад конете ни, зад бъчвите с вода и кладенеца. Бяха вярвали, че ще е достатъчно да се държат заплашително и решително.

Мълчаливо се отправихме към конете си и ги яхнахме. Оставихме тези на съдията и маршала.

Тръгнахме си.

Всичко се бе променило.

Бяхме намерили червената перука, но Магдалена Фулер избяга, за да доведе помощ.

Бяхме вече във война. Трябваше да си го признаем. Срещу себе си щяхме да имаме многоброен враг.

Когато минавахме през входната арка, за да излезем от ранчото, Джейн се спря и се изправи в стремената.

Взе висящата юзда с испанския мундщук и ги окачи на седлото си, като че ли беше трофей.

Продължихме напред.

И едно знаехме със сигурност: в тази страна нямаше закони. Градският маршал и съдията не бяха истински пазители на закона. Бяхме ги свалили от служебните им постове така, както мъжът на Джейн, Франк Мулен, ги бе назначил.

Сега всичко започваше от нулата.

И по-силният, по-властният щеше да победи — Магдалена Фулер или Джейн Мулен, която бяхме обичали като Джейн Керъдайн.

Бяхме само четирима, с нея пет.

А Магдалена Фулер щеше да изправи срещу нас около петдесет човека. За колко ли време щеше да ги събере?

Джейн ни бе казала, че по-голямата част от хората й са в Мексико, за да доведат през Рио Гранде стадо говеда. Запитах се дали това стадо е закупено законно, или е откраднато както по времето, когато е бил жив мъжът на Магдалена. Вече знаехме, че е бил най-големият крадец в околността.

Обърнах се към другите и извиках:

— Хей! Тръгвам след Магдалена Фулер. Искam да разбера дали ще язди до Рио Гранде, за да доведе помощ. Джейн ни каза, че хората й ще карат стадо от Мексико. Може би то също е крадено?

— Не знам, Трой — отвърна тя, като оставихме конете да вървят в лек тръс. — Но хората й винаги са карали от Мексико стада, откраднати от самите тях или купени от крадци на добитък на половин цена. Това е ранчо на крадци.

Изостанах от другите и обърнах коня си на юг в посока на Рио Гранде.

Следата на Магдалена Фулер бе прясна и лесна за следване. Не можех да я настигна, но може би щях да открия нещо.

4.

През деня, докато яздех по следите ѝ, започнах да изпитвам известен респект към нея. Може преди да е била скъпо платена проститутка, както твърдеше Джейн, но сега тя бе умела ездачка, която не отстъпваше на жените каубои. Имаше такива. Захващаха се с всеки каубой — но не бяха това, което ние наричаме момиче или жена. Бяха станали твърде мъжествени, твърде сурови.

Но тази Магдалена Фулер бе красавица. И можеше да язди като най-добрия ездач. По следите разбрах, че не е спирала за почивка. Очевидно добре познаваше планините, защото яздеше по едва различими пътечки встрани от главния път.

Имаше определена цел, а това можеха да бъдат само хората ѝ, които идваха към ранчото със стадо от Мексико и които по всяка вероятност закъсняваха, защото Рио Гранде бе преляла и не можеше да се пресече.

Питах се докъде щеше да язди...

Дали хората ѝ бяха минали вече реката, или все още бяха оттатък, в Мексико?

Можех да си представя от какви диви чувства е обладана тази жена — от ярост и гняв, а може би и от паника.

Може би все пак я бяхме изненадали и уплашили: Джейн бе отново свободна, а съдията и маршалът бяха прогонени. Можеше да предположи, че ще ги преследваме като дяволи.

Бяхме намерили в гардероба ѝ червената перука, което оневиняваше Джейн. Показанията на хората от пощенската кола не можеха да се приемат вече за абсолютно истински.

Цялата игра на Магдалена Фулер бе разкрита. А така добре бе замислила всичко. Бе повикала Франк Мулен очевидно на последен разговор, на място, което не беше случайно избрано във време, когато оттам минава пощенската кола. После се бе преоблякла като Джейн, бе убила Франк и бе набедила жената, която мразеше, че от ревност е убила собствения си мъж.

Бе напуснала местопрестъплението бягаща като червенокосата Джейн Мулен. Малко по-късно се бе върнала като чернокосата Магдалена Фулер в друго облекло, вероятно и на друг кон.

Да, всичко бе добре замислено и изпълнено.

А след като Джейн бъдеше обесена, никой повече нямаше да се рови в случая.

Но не бе станало точно така.

Сега Магдалена Фулер бе на път да доведе подкрепление. Щеше да ни гони с хората си. Това означаваше, че ни обявява война. Бяхме изправени пред дилемата — да избягаме или да приемем войната.

С Джейн бяхме петима срещу горе-долу петдесет.

Беше безсмислено.

Може би щяхме да имаме шанс, ако хванем Магдалена Фулер.

Денят превалияше. Миля след миля яздех по следата ѝ, а преднината ѝ ставаше все по-голяма и по-голяма. Яздеше по-добър кон.

Свечери се. Скоро нямаше да мога да различавам следата ѝ. Щеше да бъде трудно и да намирам в неравната местност правилния път.

Конят ми се умори. Бях яздил без почивка около четиридесет мили. По дяволите, Рио Гранде не можеше да е много далече. Намирах се някъде над устието на Пекос, поне така предполагах.

Мракът бързо се спусна след този горещ ден.

Следата изчезна.

Спрях.

Конят ми започна да пръхти, но като се успокои след известно време, ясно дочух някакъв звук в далечината. Да, бяха говеда. Пред мен се намираше голямо стадо. Нощта беше много черна, една от онези черни нощи, които ги има понякога и на юг, когато се задава буря и облаците надвиснат ниско над земята.

Там, пред мен, в черната нощ имаше голямо стадо.

Там трябваше да е и Магдалена Фулер. Достигнала го бе явно още преди да се стъмни. Но след тежката езда бе изтощена и щеше да използва нощта за почивка.

Потеглих отново, сега по-бавно. Трябваше внимателно да търся пътя. Скоро слязох в равнината. Разбрах го, защото видях два огъня.

Единият вероятно използваше готвачът, другият бе по-голям и светеше по-силно, щеше да топли спящите в студената нощ.

Но при това затъмнено от облаци небе нощта нямаше да е толкова студена както при ясно време.

Пред мен бе лагерът им.

Яздех бавно и достигнах първите животни. Повечето от тях бяха легнали. По всяка вероятност ги бяха прекарвали след обяд през Рио Гранде. По пътя трябва да са пасли и сега бавно преживяха.

Стадото бе уморено. Ездачите — също.

Бавно яздех около лагера. Нощта бе толкова черна, че не се виждаше и на три ярда напред. Само ако погледнех в посока към огъня, можех да видя по-надалече и да се ориентирам.

Конят ми изпръхтяваше от време на време.

На светлината на огъня видях един ездач да се приближава към мене. Очаквах появата му. Беше един от пазачите. От другата страна на стадото явно също имаше такъв пазач.

Ездачът пред мен дори тихичко си тананикаше. Не беше точно песен, а нещо импровизирано, каквото му хрумнеше. Бе обичайно за повечето мъже, прекарващи стада. Говедата трябваше да чуват човешки глас, за да са спокойни.

Свих наляво и изчаках, докато ездачът премине покрай мен. Не можеше да ме види в тъмното, защото зад мен не светеха огньовете. Но той ярко се открояваше.

След като се отдалечи достатъчно, продължих в посока към лагера, оставяйки огньовете винаги пред себе си.

Бивакът беше под огромни дървета и храсталаци. Навсякъде имаше завързани коне. Бе нормално. Ако стадото изпаднаше в паника поради различни обстоятелства — а това можеше да се случи дори ако готвачът изпусне няколко тенекиени чинии — всеки ездач трябваше за секунди да е отново на седлото.

Знаех всичко това, защото и аз някога бях превозвал стада говеда. Тези полудиви зверове се наричаха в Тексас иронично „зайчета с рогца“.

Хората вече спяха. Бяха налягали около огъня. Имаха и малка кухненска кола, чиято задна врата се отваряше и можеше да се използва като маса. Наричаха се чък-коли. „Чък“ беше каубойската дума и означаваше храна. Казваха им още и „трейл“.

Стигнах до колата, спрях и слязох.

Ако някой ме чуеше, щеше да помисли, че съм някой от пазачите, когото трябва да сменят. Бях сигурен, че никой дори на сън не можеше да предположи, че някой ще е толкова смел, че да се промъкне в лагера.

Завързах коня си за едно дърво.

А сега? Да, сега какво?

Защо бях дошъл тук? Защо се бях промъкнал дръзко в лагера им в тази черна нощ, като че ли бях един от тях?

Търсех Магдалена Фулер.

Къде беше тя?

Трябваше да е някъде тук. Защото това можеха да бъдат само нейните хора, с които щеше да потегли утре, за да ни търси и гони.

Бях сигурен, че след тази дяволска езда сега спи дълбоко.

Трябваше да я намеря.

Оттук-оттам се чуваше хъркане. Някои от спящите издаваха и твърде неприлични звуци. Явно бяха яли много боб и сланина по пътя...

Магдалена Фулер със сигурност нямаше да е в близост до тези хъркащи и изпускащи газове мъже, нямаше да е и до кухненската кола, защото там хъркаше готвачът.

Огънят му беше загаснал, светеше само жаравата.

Някой хвърли в другия огън няколко дърва и отново се уви в одеялото си.

Не бе лесно да я търся в тъмнината, но имах късмет. Намерих Магдалена Фулер под един огромен храст, чиито висящи клони щяха да я предпазят от росата. Клекнах до нея. Бе завързала чудесния си кон близо до себе си. Спеше толкова дълбоко, че можех да я докосна, без да я събудя.

По дяволите, помислих си аз, сега трябва да реша какво да правя. Защо бях дошъл?

Изправих се отново и отидох при коня си. Движех се тихо, като сянка. Отдавна бях свалил шпорите.

Поколебах се. Умората натежаваше във вените ми като олово.

Наистина бях съсипан. Отдавна трябваше да поспя няколко часа. От изтощение скоро нямаше да знам мъж ли съм или жена.

Но трябваше да продължа, не можех да легна като всички други, които не бяха на пост.

Да, аз бях дебелокожо, нахално куче, но не биваше да прекалявам. Черната нощ бе мой съучастник. Иначе не бих се осмелил.

Хванах коня за юздите.

Коленичих отново до спящата Магдалена. Инстинктът ѝ я събуди въпреки изтощението. Не виждах лицето ѝ много ясно, но чух въпроса ѝ:

— Има ли някой тук? — тя се изправи. — По дяволите... — Разбра, че някой е клекнал близо до нея, а това можеше да се случи поради хиляди причини.

Юмрукът ми я улучи под брадичката. Не можех да постъпя по друг начин. Костваше ми доста усилия да ударя с юмрука си жена под брадичката. Дори тази, която беше убийца и желаше смъртта ни.

Но трябваше да изчезна от лагера с нея.

Тя падна назад върху одеялото.

Побързах. Десет минути по-късно бях вече на път. Бях я вързал и запушил устата ѝ с кърпа, после я бях увил с одеялото и метнал на коня ѝ като навит на руло килим. Конят ми изпръхтя, когато недалеч от лагера го възседнах. Държах другия кон за юздата.

Отправих се към брода на Рио Гранде.

Започна да вали, а това беше добре дошло за мен. Бях поел по следите, оставени от стадото. Те бързо се заличаваха от дъжда и се превръщаха в кал. Ухилих се. По-добре не можеше и да бъде.

Рио Гранде не бе далеч. Реката все още не бе придошла. Конете не трябваше да плуват, но с мъка се придвижиха.

Рио Гранде бе странна река. Повечето време бе полусуха, разкаляна, но след буря често променяше коритото си. И тъй като тя беше границата с Мексико, малките градчета по бреговете ѝ принадлежаха ту към Тексас, ту към Мексико. Зависи от коя страна на брега бяха — южно или северно.

Имаше едно хумористично стихче за Рио Гранде — че била твърде плитка, за да се пие от нея, и твърде пълноводна, за да се разоре с рало.

Вече почти я бяхме преминали, но тръгнах наляво и излязох от водата едва половин миля по-долу.

Скоро достигнахме стара рибарска колиба. Може би наблизо имаше и малко селце. Слязох с въздишка от коня. Да, бях съсипан, на края на силите си.

Вътре имаше маслена лампа. Запалих я, на светлината ѝ положих Магдалена Фулер на царевичната слама. Развих я от одеялото. Очите ѝ засвяткаха убийствено срещу мен.

— Знаеш ли — казах ѝ аз, — не съм твоят съдия, нито палачът ти. Просто не искам война. Затова няма да ти сторя нищо, ако се държиш разумно.

Махнах кърпата, с която бях запушил устата ѝ. Магдалена Фулер плю няколко пъти и почна да ме ругае.

Оставих я вързана и се опънах до нея на царевичната слама. Веднага заспах. Струваше ми се, че не съм спал години наред и че съм яздил десетки хиляди мили.

Явно Магдалена Фулер разбра, че няма смисъл да ме ругае и да ме заплашва. Тя самата бе изтощена от тежката езда.

5.

Когато се събудих, бе вече ден. Дъждът бе престанал, а аз изпитвах такъв чудовищен глад, сякаш вълк ръфаше стомаха ми.

Обърнах глава и видях, че Магдалена Фулер почти се беше развързала.

— Остави това, хубавице — измърморих дрезгаво и се изправих.

Тя се взря в мен.

— Защо постъпваш така? — попита тя. — Тази Джейн Червенокосата толкова ли е по-хубава? Аз не съм ли също жена, на която си заслужава да бъдеш рицар? Как така Джейн е притежавала четирима такива мъже като теб? С какво ви е привлякла?

Ухилих се.

Тогава видях в ъгъла, под покрива на колибата, над печката, няколко пушени риби. Изправих се, взех ги от въжето и седнах с тях до Магдалена.

— Ще те развържа — казах аз, — за да можеш да ядеш. Но те моля да не правиш нищо, което би ме принудило да те ударя още веднъж под брадичката. Наистина не искам да го правя.

Тя изсъска, но разбра, че трябва да се държи разумно. Само очите ѝ ме стрелкаха от време на време. Усетих как с мисълта си се опитваше да проникне в мен. Да, искаше да ме изучи, да разбере докъде може да стигне...

След известно време попита:

— Какво толкова има у тази Джейн? Аз не го ли притежавам същото? Каква е разликата между нас, като изключим цвета на косите и очите? Аз не съм ли жена, която може да възнагради един мъж?

Наблегна на „възнагради“, така че не остави съмнение. Какво точно искаше да каже с тази дума. И аз си спомних, че Джейн я бе нарекла проститутка. Защото такава трябва да е била в Ел Пасо, преди Фулер да я отведе.

Ухилих се, дъвчейки.

— Ти действително си жена, която много малко мъже могат да имат в леглото си. Със сигурност можеш да дариш на един мъж рая и да събудиш в него такъв огън, че да забрави всичко около себе си, освен теб. Но между мен и Джейн има някаква тайна — както между нея и останалите трима мъже. Те са истински мъже, разбираш ли, такива, които се срещат веднъж на десетки хиляди. И тя има четирима такива на своя страна, хубава Лена. Ти нямаш никакъв шанс. У Джейн има някаква магия. Ти идваш твърде късно с своята. Знаеш ли, всеки един от нас е живял по една година с нея. И тази една година ти не можеш да изличиш с своята хубост и с всичката си жар. Така че се откажи.

Тя постоя мълчаливо, после започна да яде от пушената риба. Когато свърши, попита:

— И какво ще правиш с мен?

Повдигнах рамене.

— Във всеки случай ще те отведе далеч — измърморих. — Заслужавах да бъдеш осъдена на смърт, но къде ще намеря тук съдия и съдебни заседатели? Така че ми остава единствено да те отведе там, откъдето няма да те пуснат толкова скоро. А стадото? Бившият ти мъж купил ли го е, или го е откраднал от Мексико? Кажи ми за стадото?

— Па — изпуфтя тя само.

Но аз не я оставих и продължих.

— Ако се касае за откраднатото стадо, то тогава се е отървало на косъм, преминавайки Рио Гранде. Но скоро ще разберем това. Хайде, хубава Лена, тръгваме.

Изправих се и сложих шапката си, пъхнах отново в кобура пистолета, който бях оставил готов за стрелба до себе си.

Магдалена остана да седи на царевичната слама и ме погледна.

— Остави ме да те прелъстя — проговори дрезгаво. — Ще те възнаградя, ако минеш на моя страна. Не съм ли хубава? Не ме ли желаеш? Не мога ли да се меря с Джейн Червенокосата? Ела!

Потупа с ръка мястото до себе си.

Да, беше предложение без всякакъв срам. Дори брутално. Би се предложила дори на дявола, ако имаше душа. А по всяка вероятност самата тя бе дявол, приел образа на хубавица.

Бореше се с всички средства, а това ѝ беше последното.

И знаеше, че е загубена, ако то останеше без желаното въздействие. Бе способна на всичко.

Сега вече вярвах на Джейн, че тази Магдалена Фулер преди наистина е била проститутка, която си бе уловила богат собственик на ранчо, който същевременно бе и най-големият крадец на животни между Рио Гранде и Пекос.

А после бе станала господарка на ранчото.

Но се бе появила жена, която ѝ беше отнела любимия. И тя бе поискала да унищожи и двамата.

Но сега...

Сега ми се предлагаше, защото знаеше, че иначе бе дошъл краят ѝ.

Но аз не я желяех.

Нейната привличаща, биеща на очи, хубост би ме запленила може би при други обстоятелства. Ако я бях посетил в дома в Ел Пасо, щеше да ми струва сто долара за нощта — плюс закуската, както явно бе направил преди могъщия Фулер.

Но тук всичко бе друго.

— Хайде — подканих я аз.

Тя се изправи грациозно и изсъска:

— Глупак!

Излязохме от рибарската колиба и отидохме до конете.

— Ще яздиш моя кон — казах аз. — На твоя лесно можеш да ми избягаш. Не забравяй да си скъсиш стремената.

Взех пушката от джоба на седлото на моя кон и я преместих в празния джоб на червения жребец. После удължих стремената и го възседнах.

Тя бавно яхна коня. Движенията ѝ бяха гъвкави, грациозни. Напомняше ми черна котка.

— Глупак — повтори тя. — Накъде ще яздим сега?

Не ѝ отговорих, а тръгнах покрай реката към брода, по който бяхме дошли през нощта.

Тя ме следваше, въпреки че не се бях обърнал да я видя. Дори да се беше опитала да ми избяга, нямаше да стигне далеч. Щях да я настигна. Това тя знаеше много добре.

Наближихме брода. Някакъв вътрешен инстинкт ме бе накарал да тръгна насам. Защото, когато заобиколихме един висок и голям

гъсталак и вече нищо не пречеше на кръгозора ни, видяхме ездачи от двете страни на реката.

Тук Рио Гранде беше широка повече от двеста ярда и когато нямаше приливи, се образуваха пясъчни островчета. Затова бродът минаваше оттук.

Отсреща се бяха струпали повече от дузина ездачи. Всички бяха праметнали пушки през бедрата си. Очакваха ни.

Бяха повече от три дузини ездачи: мексиканци, очевидно вакерос, т.е. мексикански каубои.

Обърнах се към Магдалена и попитах:

— Това ли е собственикът на хасиендата, чиито говеда твоите хора са откраднали?

— Па — отвърна тя само.

— Хайде тогава — ухилих се аз и отново потеглих.

Но тя не ме последва. Викнах ѝ през рамо:

— Мога да те хвана и с ласото, хубава Лена. Как предпочиташ?

Тя подкара коня и тръгна редом с мен.

Движихме се право към мексиканците. Бяха ни забелязали и напрегнато ни очакваха.

Един възрастен мъж със сива остра брадичка тръгна към нас, придружен от двама ездачи, които сметнах за стрелците му, така наречените бускадерос. Със сигурност бяха охраната му.

Спряхме едни срещу други. Няколко мига се изучавахме внимателно. Непознатият изчакваше и като се вземе предвид, че от гледна точка на възрастта бих могъл да му бъде син, казах спокойно:

— Сеньор, правилно ли предполагам, че ви е откраднато стадо говеда?

Той кимна.

— Така е. Но трябваше първо да събера хората си, които бяха пръснати по широките пасища на хасиендата ми, преди да започна преследването. Аз съм дон Естобал де Коронадо, собственик на хасиендата „Черната роза“ — той посочи Магдалена Фулер. — Един от моите ездачи току-що ми каза, че това е господарката на ранчото „Шпаниш Байт“.

— Така е, дон Естобал — отговорих аз. — А ездачите ѝ отсреща са крадците. Отвялякох снощи сеньората от лагера им. Сега искам да ви я предам, дон Естобал. Сигурно ще може да я размените срещу

откраднатото стадо. Името ми е Колвър, Трой Колвър. Между мен и хората от ранчото ѝ съществува вражда. Но това е дълга история, прекалено дълга, за да ви я разказвам тук и сега. Искате ли сеньората?

Няколко секунди ме гледаше втренчено. Удържах на погледа му. Внезапно бе настъпило разбирателство между нас.

Той отново кимна и рече на Магдалена Фулер:

— Елате, сеньора! Ще изпратя един от ездачите си при вашите хора. Какво да им каже?

Млъкна, усмихвайки се, но в очите му се долавяше ледена студенина.

— Помислете добре — прибави той и продължи. — Много съм ви благодарен, сеньор Колвър. Знаете ли, мъжът на тази сеньора крадеше стадата ми. И не само моите. В крайна сметка го застреляхме, когато прикриваше бягството на хората си, които се опитваха да се измъкнат със стадото. Това бе преди почти две години. А сега отново се започна. Чух, че оттатък при вас имало закон, който позволява ползването на свободните пасища от този собственик на ранчо, който пръв закара там животните си. По този начин ранчото „Шпаниш Байт“ е заело цялата земя и не позволява да дойдат на тези територии нови заселници. Но собствените им говеда не се множат достатъчно бързо. Така че постоянно си докарват от нашите. Но това вече е краят. Наистина съм ви много благодарен, сеньор Колвър.

Сега вече знаех всичко.

Той отново погледна към Магдалена Фулер.

— Е, сеньора?

— Нека водачът ми дойде тук — отвърна тя дрезгаво. — Ще му дам необходимите заповеди. Нека дойде мистър Уолкър.

Тя надменно млъкна. Изглеждаше толкова горда!

Но аз попитах изненадано:

— Уолкър? Бъд Уолкър?

Тя ме изгледа.

— Познаваш ли го, негодник такъв?

Мълчаливо кимнах.

Да, отдавна познавах Бъд Уолкър. Като момчета с него крадахме коне и говеда.

Бях сигурен, че Магдалена Фулер го е спечелила по същия начин, по който се опита да спечели и мен.

Явно бе обичала истински този Франк Мулен. Иначе не би полудяла от ревност. Но кой познаваше достатъчно темпераментните жени?

Аз не. А вероятно и никой друг мъж.

Слязох от коня и взех пушката от джоба на седлото. Двамата придружители на дон Естобал веднага застанаха нащрек. Но аз само казах на Магдалена:

— Сега вече си искам коня от наемната конюшня.

Тя слезе.

Поех юздите на животното и ги завързах за едно дърво. После седнах на брега на Рио Гранде и се превърнах в безмълвен наблюдател.

Всичко вече се бе задвижило.

6.

Дон Естобал изпрати отсреща един от ездачите си, който да предаде заповедите на Магдалена Фулер. Скоро се върна заедно с още един мъж.

Сега вече го познах. Да, беше Бъд Уолкър, с когото яздех като момче. Някога принадлежахме към една банда, която крадеше говеда и коне от Мексико. Всички бяхме дръзки смелчаци, водехме свободен живот и вечно се съревновавахме кой най-бързо ще извади револвера си и най-точно ще улучи.

Със сигурност щяхме да станем истинска банда от негодници, но в един момент всеки от нас пое по пътя си.

Бъд Уолкър бе спечелил славата на стрелец.

После избухна войната. Отново яздехме в една група, снабдявахме конфедеративната армия с говеда и коне, които крадахме от янките, т.е. от обединената армия.

А след войната станяхме мъже на приключенията, търсещи късмета си, играчи, незнаещи спокойствие.

От време на време чувахме един за друг.

Тогавя се запознах с Джейн и я заобичах, но и тя не можа да ме промени.

Когато видях Бъд Уолкър, всички тези спомени нахлуха в главата ми. Сега той беше водачът на Магдалена Фулер. Бе си взела наистина изпечен крадец на животни, който, ако имаше до себе си твърди и сигурни мъже, бе в състояние да открадне огромни стада. Бе го направила водач, може би и партньор. По всяка вероятност бе свързано с това, че Магдалена Фулер искаше да завладее свободните пасища с възможно най-много говеда. Защото само по този начин можеше да държи настрана прииждащите след войната в този край нови заселници.

Бъд Уолкър мина на двадесет ярда покрай мен. Хвърли ми кос поглед, което ми подсказа, че отдавна ме е познал. Но аз не го бях забелязал отсреща сред многото ездачи.

Отправи се към Магдалена и дон Естобал. Не можех да чуя какво си говорят. Но скоро той обърна коня си и го подкара пак към брода.

Когато приближи до мен, спря. Не се помръднах, защото наистина ми беше удобно да седя на дебелия дънер, опрял гръб на дървото, и да пуша.

— Ти ли ни насади това, Трой? — попита сърдито.

— Явно не се радваш на срещата ни? — попитах на свой ред.

Той сви сурово устни. В очите му различих гневно пламъче. Бе с червеникаворуса коса, имаше вид на отпуснат човек, но знаех, че може да бъде бърз като дива котка.

— Сега сме на различни страни, Трой — рече той и в гласа му действително прозвуча нотка на съжаление. — Чудехме се как и защо Магдалена Фулер така внезапно изчезна от лагера. Сега всичко ми е ясно. Имал си късмет, че нощта бе така черна.

Кимнах.

— Да, имах късмет.

— А защо си на другата страна? — попита той.

— Искаха да обесят Джейн Мулен — отвърнах кратко. — Тя имаше нужда от помощта ми. И няколко други сурови мъже са на нейна страна. Бъд, ще има война, ако не се опитаме да я предотвратим.

Няколко секунди той остана безмълвен на седлото. После кимна.

— Да, ще има война — измърмори и смушка коня.

Погледнах след него. Мина през брода. Нивото на водата в Рио Гранде бе спаднало през нощта. Там, където водата бе по-плитка и се образуваха островчета от пясък, оставяше коня си в лек трап. Днес стадото щеше да премине по-лесно реката, отколкото вчера.

Дон Естобал и хората му слязоха най-сетне от конете си. Ездачите отсреща тръгнаха.

Тук-там наоколо имаше дървета. Магдалена Фулер се отправи към едно от тях и също слезе. Облегна се на него и се загледа в Рио Гранде.

Дон Естобал дойде при мен с коня си.

— Сеньор Колвър, мисля, че вече е време да ми разкажете цялата история. Бих искал да узная и да разбера защо ми предадохте тази сеньора.

Кимнах.

— Да, сеньор, имате право да чуете историята.

Разказах му всичко с подробности, защото почувствах, че е разбран мъж. Може би беше от възрастта, а може и животът да го бе направил мъдър.

Той внимателно слушаше. После каза:

— Този Фулер бе години наред моят най-голям враг. Много стада ми открадна. Много хора бяха убити. Особено по време на войната, която и ние в Мексико водехме срещу крал Максимилиан и французите и в която се включих с много от хората си. Те постоянно идваха отсам, за да крадат говеда. А сега жена му продължава традицията. Имате лоши закони там при вас. Защото позволяват на даден собственик на ранчо да завладее твърде много пасища, ако пръв изкара животните си на тях. Благодаря ви за разказа, сеньор. Желая на вас и на малкото градче Зозо много късмет.

— Сеньор дон Естобал, какво ще правите с Магдалена Фулер?

Той се изправи на крака и ме изгледа твърдо.

— Ще видим — проговори бавно. — На първо време ще остане при мен, докато върнем стадото на предишните му пасища. Трябва да дам добър урок на тази сеньора, за да не праща повече ездачите си през Рио Гранде.

Яхна коня и се върна при хората си. Трябваше да мине покрай Магдалена Фулер и видях, че тя го заговори, но той не се спря, за да я изслуша. Очевидно хубостта ѝ не му правеше впечатление.

Наместих се още по-удобно, дори заспах. Защото сънят предишната нощ въобще не ми беше достатъчен.

След около час бях буден.

Един от хората на дон Естобал ми бе донесъл още топли тортили и две печени на пръчка риби.

Да, хората на дон Естобал бяха запалили огън и приготвиха късна закуска.

Магдалена Фулер също бе получила нещо. Видях я да седи до дървото и да яде.

Тя гледа известно време към мен и дори отдалече почувствах омразата ѝ. Докосна ме като леден полъх.

О, да, тя ме мразеше, така както мразеше и Джейн. В своята ненавист бе способна на всичко.

Замислих се за Джейн.

Бе потеглила с Букер, Логан и Шорт от ранчото „Шпаниш Байт“ към Зозо.

Какво бяха направили там?

Във всеки случай градът беше вече без маршал и съдия.

Заедно с тримата си пазители Джейн щеше да накара някои хора от Зозо да съжаляват и да си платят за това, че не бяха застанали на нейна страна, а се бяха пречупили от страх пред ранчото „Шпаниш Байт“. Същото се отнасяше и за съдебните заседатели, които я бяха признали за виновна.

О, да, бях сигурен, че сега Джейн ще се реваншира и ще прояви твърдост и непримиримост.

За момент съжалих, че не съм при нея и при тримата ѝ рицари, които щяха да вземат нещата в свои ръце.

Но после си помислих: „Защо пък този град да не плати за обидата, която нанесе на Джейн?“ Все пак червената коса бе единственото доказателство срещу нея.

Изминаха още два часа, през които подремвах от време на време. После чух стадото.

Ездачите е трябвало първо да го обърнат и сега животните се приближаваха с мучене. Освен острите свирки и викове на ездачите се чуваше и още нещо — шум, който на непосветените би се сторил странен. Беше звукът от дрънченето на рогата. Тези животни имаха огромни рога, които постоянно удряха едни в други.

Изправих се, отвързах коня и го възседнах.

Ездачите на дон Естобал бяха готови. Една дузина от тях бяха завзели позиция с вдигнати за стрелба пушки отляво и отдясно на брода. Другите се бяха приготвили да поемат стадото.

Всичко мина гладко, въпреки че то беше голямо — около две хиляди говеда. Бъд Уолкър и хората му бяха наистина изпечени крадци, за да съберат от пасищата на дон Естобал толкова огромно количество животни и да ги откарат оттам.

Имаше едно-единствено обяснение: знаели са къде да нападнат отговорните за тези пасища вакерос или пазачите на стадата. Може би се бе проляла и кръв.

Затова дон Естобал не е научил веднага за кражбата, а крадците са имали на разположение няколко дена и нощи да съберат стадото в някой каньон или малка долина.

Скоро първите животни излязоха мокри от тази страна. Хората на дон Естобал започнаха да си вършат работата. А ездачите на Бъд Уолкър останаха в реката.

Всичко протичаше толкова гладко. Отстрани човек можеше да си помисли, че всички са един отбор и се разбират отлично и без думи.

Погледнах към Магдалена Фулер.

И тя бе възседнала коня си. Това бе по-сигурно, когато наблизко има полуподивяло стадо. Разбеснелите се говеда нападаха хората, но се страхуваха от ездачите.

Взрях се в отсрещния бряг.

Там стоеше Бъд Уолкър. Знаех, че и той ме наблюдава. Нямах да приеме така лесно поражението си. Не бяхме свършили един с друг.

Той знаеше, че няма да остана вечно от тази страна на Рио Гранде, а щях да премина обратно в Тексас.

Въпросът беше дали щеше да ме чака с няколко ездачи, или щеше да поиска реванш за поражението си.

Подкарах коня си към Магдалена.

Тя ме изгледа. Очите ѝ святкаха, а пълните ѝ чувствени устни сега бяха здраво стиснати. Не каза нищо, но аз почувствах всичко, което би искала да ми каже.

Дон Естобал се приближи до нас. Усмихна се студено.

— Сеньора, сама ще закарате стадото ми до старите му пасища. Искам да съм сигурен, че ездачите ви няма да ни последват. Затова и ще ви задържа още известно време при мен. Елате, сеньора. Вие ще сте чудесна водеща крава!

В гласа му имаше недвусмислена подигравка.

Още веднъж Магдалена Фулер не каза нищо и мълчаливо се подчини.

Какво друго ѝ оставаше?

Въпреки това сега и двамата почувствахме омразата ѝ. Гореше в нея като огън. И някога този огън щеше да избухне.

Имах лошо предчувствие.

По дяволите, тя бе убийца. Не само бе убила Франк Мулен, но си беше послужила с подлост, за да окачи на бесилото една невинна жена. Заслужаваше най-малко доживотна присъда.

Защо я оставях на дон Естобал?

Той все някога щеше да я пусне.

Възрастният мъж кимна към мен и каза:

— Сеньор Колвър, по всяко време сте добре дошли в хасиендата „Черната роза“.

После последва Магдалена Фулер. Застанаха начело на стадото.

Седях на седлото и гледах към животните.

Знаех, че трябва да премина на отсрещния бряг.

Какво ме очакваше там?

Какво се бе случило през това време в Зозо и какво щеше да се случи още, преди да стигна отново в малкото градче?

А може би нямаше да успея да стигна?

Защото Бъд Уолкър щеше да ме чака.

Знаех го със сигурност.

Имах непогрешим инстинкт.

* * *

Бе вече нощ, този път — светла нощ с милиони блещукащи звезди на безоблачното небе. Над далечните планини се показва и луната.

Цял ден бях наблюдавал отсрещния бряг. Но след като стадото бе преминало на мексиканска страна, ездачите на Магдалена Фулер се бяха оттеглили. От двете страни на брода беше спокойно.

Какво трябваше да направя?

Дали да тръгна надолу по течението или нагоре и да търся друга възможност за преминаване? Щеше да ми се наложи да преплувам с коня си тази кална вода, тъй като никъде другаде нямаше брод. Едва след няколко дена, ако от планините от север не се зададеше нова буря, нивото на реката щеше да спадне, така че да може да се премине на още няколко места.

Но нещо вътре в мен бе против това.

По дяволите, ако Бъд Уолкър ме чакаше отсреща, нямаше да търся заобиколни пътища, за да се промъкна.

Убеждавах се все повече, че щеше да бъде сам — ако изобщо ме чакаше. Нощта беше светла, можеше да ме види. Възседнах коня си и тръгнах през брода.

Калната вода на Рио Гранде, която идеше от далечно Колорадо, блестеше на лунната светлина като сребро — още едно доказателство за това, колко различно могат да изглеждат нещата в този свят.

Достигнах отсрещния бряг и спрях.

От сянката на дърветата и високите храсталаци проехтя глас:

— Хайде ела, Трой Колвър! Само ела! Сам съм. Накара ме дълго да чакам. Страх ли те беше? Да не си събирал смелост през всичките тези часове отсреща като индианец преди война?

В гласа му се долавяше насмешка.

Да, вярвах му, че е сам.

Защото беше горд стрелец и приемаше като лична обида поражението, което им нанесох.

Бяхме хора на оръжието и си имахме своята гордост.

Преди кавалерите са уреждали въпросите на честта с шпагите си.

Сега щяхме да си послужим с револвери.

Но играта бе една и съща.

Насочих се към дърветата.

Знаех, че той ме чака там, в сянката им.

Един от нас щеше да загуби. Защото никой нямаше да се откаже.

Скоро го видях.

Бе се облегал на едно дърво. На това място няколко стари дървета хвърляха дълги сенки над водата.

Спах коня си, слязох и застанах встрани от животното. Бъд Уолкър излезе напред.

— Дотук трябваше да се стигне значи — каза той. — Винаги съм се надявал, че няма да застанем на различни страни. Но явно така е поискала съдбата. А тя понякога е жестока.

— Така е, Бъд — отвърнах аз. — Но ти работиш за една престъпница, която искаше да накара невинна жена да плати за убийството, което сама бе извършила. На погрешната страна си, Бъд.

— Ааа, случвало ми се е често през последните години — отговори сурово. — Какво ме засяга, че и сега е така? Тази Магдалена е красива... Ти ли ще дадеш командата за стрелба, Трой?

— Ако нощният ястреб изсвири над нас...

Не бях свършил изречението си, когато го чухме.

Извадихме револверите си, не, държахме ги вече, като че ли се бяха появили с магия в ръцете ни, и стреляхме. Изстрелите ни

прозвучаха като един-единствен, толкова едновременно бяхме стреляли.

Усетих куршума му да ме изгаря в ребрата.

В следващата секунда той се строполи на колене, после падна напред, по лице. Аз все още стоях здраво на краката си и можех да стрелям още веднъж. Но не ми се наложи.

Той лежеше неподвижно.

Отидох до него, коленичих и го обърнах по гръб. Все още бе жив и ме гледаше.

— Имаше късмет, Трой Колвър — прошепна той.

— Така е, Бъд Уолкър.

Отмести погледа си от мен и се взря в звездите на небето. После очите му отново потърсиха моите.

— Все някога някой от нас застава на погрешната страна — прошепна той с още по-голямо усилие. — Внимавай да не се случи и с теб същото, Трой!

Издъхна.

И нямаше омраза или враждебност в гласа му. Куршумът ми го бе убил, но той бе имал същия шанс. Мъжете от нашата порода са като играчи. И когато загубят, го приемат просто като лоша карта, която им е определила съдбата.

Беше проклетата гордост на стрелеца, която можеше да разбере само някой от нашата класа. Защото по някакъв начин приличахме на онези самураи, наречени бушидо, които бяха поели по пътя на честта и които докрай трябваше да защитават законите ѝ.

Така беше и между нас.

Той беше мъртъв, а аз — жив.

Докато коленичех до него, всичко ми се видя безсмислено.

Но не беше ли така, откакто съществуваше човечеството? Хората се убиваха и проливаха кръв безсмислено, въпреки че сигурно можеха да се разберат и по друг начин. Защо ние, християните, не живеехме според десетте божии заповеди?

Може би бях прекалено глупав и твърде ограничен, за да го проумея...

Изправих се бавно и видях, че между дърветата се задава ездач. Водеше за юздите още един кон. Предположих, че е на Уолкър.

Този ездач той бе оставил в гората.

Мъжът бавно се приближи.

Държах колта си готов за стрелба, но той дойде миролюбиво и се спря до мен, поглеждайки надолу към тялото на Бъд Уолкър.

После ми кимна.

— Това бе желанието на Уолкър — рече той. — Каза ми, че ще бъде честен дуел и че може би и двамата ще се убиеете взаимно или пък ще се раните тежко, така че ще бъдете загубени без чужда помощ. Ще го завържа за коня му и ще го откарам в ранчото. Имаш ли нещо против, Колвър?

Поклатих глава.

— Вие всички сте на погрешната страна — промърморих аз. — Какво ще правите без господарката и водача си?

— Ще видим — отвърна мъжът и слезе от коня. — Можех спокойно да те застрелям. Но Уолкър ми забрани това. Някога сте били приятели, или?

— Не точно приятели — отговорих му аз. — Но добри другари по езда, които можеха да разчитат един на друг. Но той застана на погрешната страна.

Ето, че го бях повторил вече няколко пъти и ми се стори, че искам сам да си го втълпя.

Отидох при коня си, възседнах го и тръгнах.

Бе време да се върна в Зозо при Джейн и другите трима. Да, така беше. Ние бяхме верните ѝ рицари.

Някога тя бе принадлежала на всеки един от нас и ни бе омагьосала завинаги. Никой до края на дните си не можеше да забрави спомена за нея.

Но дали тя стоеше на страната на справедливостта?

7.

Яздих цялата нощ и малко преди обяд стигнах с изтощения си кон наемната конюшня. Конярят излезе и огледа животното.

— Водите ми само съсипани коне — измърмори той.

Не му отговорих, защото и аз бях съсипан от умора и гладен като вълк.

Взех пушката си от джоба на седлото и се отдалечих безмълвно.

Къде трябваше да отида?

Не познавах този град, знаех само конюшните и затвора. Къде бяха Джейн и тримата ѝ защитници?

Стигнах до един хотел, който явно беше единственият в Зозо. Освен него в града имаше сигурно още няколко гостилници, и то в старата мексиканска част.

Отпред на верандата на хотела стоеше мъж в люлеещ се стол. Когато вдигна глава и шапката му се килна назад, го познах. Беше Джим Букер.

— Ето те и теб — каза той.

До себе си на стената бе облегал пушката. На жилетката си носеше ламаринената звезда. Очевидно бе приел длъжността на изгонения от нас градски маршал.

Посочи през рамо входа на хотела.

— Влизай вътре — рече той. — Този хотел принадлежи на Джейн, магазинът отсреща — също. Наследила е всичко това от мъжа си. Всъщност тя е била господарката в този град, преди Магдалена Фулер да реши да си отмъсти. Но с наша помощ сега отново всичко е нейно.

Стоях учуден. Букер попита:

— А ти какво направи?

Ухилих се.

— Изпратих Магдалена Фулер в Мексико. Няма да се върне скоро. А водача ѝ трябваше да убия в честен дуел. Ранчото ѝ сега е без водач. Може и да се разпадне. Къде е Джейн?

Той се засмя широко, изглеждаше наистина горд и доволен.

— Този град — започна той — сега е наш. Зозо ни принадлежи. А Джейн наказва доста сурово всички, които само са гледали, които са се огънали или пък са били съдебни заседатели и са я осъдили от страх пред господарката на ранчото „Шпаниш Байт“. Някои от тях трябваше да напуснат града до един час и взеха само това, което можеха да съберат на една кола. Зозо принадлежи сега на Джейн и на нас. Ще докараме нови заселници, ще изгоним говедата на ранчото от незаконно заграбените територии и ще осигурим място за заселниците, които един ден ще станат богати фермери. Един град не може да живее само от едно голямо ранчо. Но няколко ферми могат добре да го поддържат. Тази земя е твърде добра и плодородна, за да се превръща в пасище.

Слушах всичко това и едно ми ставаше пределно ясно.

Да, щеше да има война, когато Магдалена Фулер се върне от Мексико. Две жени щяха да воюват една срещу друга. А ние мъжете щяхме да се бием на две различни страни, да се убиваме един друг...

О, по дяволите!

Оставих Джим Букер, пресякох улицата и влязох отсреща в магазина.

Джейн бе вътре с един мъж до отделението за оръжия и железария. Чух я да казва:

— Е, това значи е ясно вече, Дуган. Няма да се продават оръжия и муниции без мое изрично разрешение.

Двамата минаха отпред.

Мъжът беше облечен в манта. Явно ръководеше магазина на Джейн.

Тя ми се усмихна така, сякаш се радваше да ме види изведнъж пред себе си.

— Добре, че си отново тук, Трой. Бях започнала вече да се притеснявам.

Прегърнах я и тя целуна брадясалите ми страни.

Но после, след като я пуснах, стана сериозна. В очите ѝ успях да различа не само нетърпеливо очакване, но и безпощадна твърдост.

— Какво ще ми кажеш, Трой? Успя ли да настигнеш Магдалена Фулер, преди да е събрала хората си?

Кимнах и хвърлих кос поглед към Дуган. Той внимателно ни слушаше, застанал отзад.

Отидох до бурето с кисели краставички, извадих си една с дървената щипка и лакомо я ухапах.

После казах, дъвчейки:

— Джейн, гладен съм като вълк. Нека отидем в хотела да хапна нещо. После ще ти разкажа всичко подробно. Хайде ела!

Изговорих последните думи нетърпеливо, ухапах отново киселата краставичка и излязох. Джейн ме последва.

— Ще ти приготвя разкошна пържола — рече тя, докато вървеше редом с мен по прашната улица.

Бе облечена с пола за езда от еленска кожа и ботуши.

Когато стигнахме верандата, на която седеше Букер, видях нещо, което не бях забелязал при пристигането си. Но сега идвахм отдолу, от срещната страна на улицата.

На навеса над верандата бе закрепена табела, на която пишеше:

ХОТЕЛ ЗОЗО ДЖЕЙН МУЛЕН

А отдолу под табелата, на нова кука, бе окачена юздата с испански мундщук, която Джейн бе взела от ранчото „Шпаниш Байт“, когато минавахме под входната му арка.

Висеше сега под табелата на хотела като трофей. Да, приличаше ми на индиански скалп, закачен на копието пред индианското типи.

Този испански мундщук за Джейн бе със сигурност трофей, подобен на скалпа за индианеца.

Но до мундщука висеше още нещо — онази червена перука, която бяхме открили в спалнята на Магдалена Фулер в ранчото й.

И всички жители в този град трябваше да видят трофея и да си спомнят какво бяха причинили преди време на Джейн Мулен чрез пасивното си държание — или като послушни и страхливи съдебни заседатели.

Влязохме в хотела и се отправихме направо към кухнята. Джейн отпрати готвачката и сама се зае да приготвя яденето. Скоро сложи огромна пържола в цвърчащото олио.

Малко по-късно вече седяхме на кухненската маса. Докато ядях и пиех, ѝ разказах всичко.

Когато свърших, Джейн проговори сурово:

— Значи все още е жива и ще се върне някога. Трябваше да разрушим цялото ѝ ранчо. А ти трябваше да продадеш тази проклета проститутка в някой мексикански бордей. Оттам нямаше да я пуснат. Но този дон Естобал със сигурност ще го направи скоро. Или просто трябваше да я застрелям. Вие мъжете не можете да го направите, но аз можех. Да, трябваше да я извикам на дуел.

Тя млъкна, изпълнена с омраза и безсилна ярост.

Когато срещна погледа ми и разбра колко уплашен съм и същевременно колко съжалявам, че изпитва такава дълбока омраза, отново се взе в ръце. Умееше да се контролира.

— Уплашен си за мен, Трой, нали? Но не забравяй, че тя почти успя да ме види обесена. Да, аз я мразя. Тя уби мъжа ми. Трябва да бъде наказана със смърт. Какво очакваш от мен, Трой Колвър? Не съм светица. О, да, вече накарах този град да съжалява, че без всякаква съпротива се предаде пред силата и властта на Магдалена Фулер и хората ѝ. Откакто Франк, моят любим мъж, бе убит, Зозо е като парализиран. Някои от жителите му се подчиниха веднага. Изгоних доста от тях и градът сега е пуст, но скоро ще дойдат нови жители. Дадох обяви във всички вестници, западно от Мисисипи. Обещах на заселниците и фермерите добра, свободна земя. Сега, след войната, много хора идват на запад. Назначавам и ездачи, с чиято помощ ще изгоним добитъка на ранчото „Шпаниш Байт“ и ще освободим още земя за нови заселници. Трой, останалите ми помагат. Ще го направиш ли и ти?

Бе ясен въпрос.

Да, искаше решението ми сега веднага. Зелените ѝ очи блестяха, а червената ѝ коса гореше като огън.

Сега беше истинската Джейн Червенокосата, Джейн Пламтящата.

Почти бе успяла да унищожи най-големия си враг.

Сега искаше да стане толкова могъща, че никой повече да не се осмели да я нападне в тази страна, в която нямаше закони. Тя искаше да стане законът.

А за това трябваше да има война.

Очакваше отговора ми с искрящи очи.

В този момент си спомних за времето преди, за онази прекрасна година, която приключи така внезапно, само защото не исках да се установя на едно място.

Едва този Франк Мулен бе успял да я задържи, осигурявайки ѝ дом.

Освен това е бил кмет тук, събудил е отново живота в този призрачен град.

Бавно кимнах.

— Да, Джейн, и занапред оставам на твоя страна. Ще ти помогна, щом искаш да превърнеш тези отдалечени пасища във ферми. Да, ще ти помогна. Защото ранчото на Магдалена Фулер може да предявява претенции към свободните пасища само ако пак краде говеда от Мексико. Не би могла да плати тези огромни стада. Трябва да ги открадне. А този дон Естобал е истински благороден мъж, същински идалго. Но сега ми кажи къде ще спя, защото съм не просто уморен. Вече не знам дали съм жив.

— Ела, ще те заведа в стаята ти.

* * *

Спах през целия ден чак до настъпването на нощта. Когато се събудих, в стаята гореше лампа.

Джейн седеше на леглото ми.

— Не се обличай още — каза тя. — Донесла съм ти чисти дрехи, но най-напред се изкъпи. Наредих да приготвят моята собствена вана и да я напълнят с гореща вода. А когато станеш готов, ще вечеряме тук!

В гласа и в зелените ѝ очи имаше нещо, което ме накара да почувствам, че ще стане така, както беше между нас преди няколко години, когато тя ми принадлежеше и живеехме като в рай.

Не, не мислех дали е постъпила с Букер, Логан и Шорт по същия начин и дали е събудила в тях старите спомени, т.е. дали ги е възнаградила за верността им.

Въобще не исках да зная.

Не беше жена, която можеше да се мери с обикновените мерки. Бе друга, съвсем различна. Истинска кралица. А нямаше ли в

световната история достатъчно кралици, които са си осигурявали вяност с красотата и отдаването си?

Бях чел нещо такова...

Така че ѝ се усмигнах като дръзко момче, както бях правил често, когато някое приключение ме привличаше. Не бях улегнал мъж, по-скоро в много отношения приличах на пират.

Тя отвори вратата и даде няколко заповеди.

Хотелският слуга внесе ваната и заедно с икономката я напълниха.

Скоро седях отпуснат в горещата вода.

Докато Джейн ми изтриваше гърба, я попитах:

— Не те ли интересува какво мислят и говорят хората?

— Този боклук не ме интересува — отвърна тя. — Ако започне да ми пука за всички, които са зависими от мен, по-добре да се откажа още сега. Трой, искам да стана кралицата на този град. Той трябва да се превърне, така да се каже, в пъпа на тази област. Така ще съм над всичко.

Не казах нищо повече дори когато започна да ме бърсне с нежните си ръце. А когато малко по-късно ме целуна, знаех, че за всичко това ще трябва да платя скъпо.

Но Джейн ми действаше като сладка отрова.

Искаше да стане кралица...

Без верни рицари не можеше да го постигне.

Така че и тя, от своя страна, бе готова да плати скъпо.

Ние бяхме хора, а не светци — просто хора.

* * *

Какво, по дяволите, ставаше?

Това се питах в следващите няколко дни и нощи и със сигурност същия въпрос си задаваха Джим Букер, Таурис Логан и Дъсти Шорт.

Всъщност малкото име на Шорт бе Джак, но още като малко момче го бяха кръстили Дъсти. Може би защото никога не си е изтупвал праха от дрехите и затова винаги е ходел прашен. Не знаехме. Не го бяхме питали. Само Джейн го наричаше понякога с истинското му име. Затова и знаехме, че се казва Джак.

Е, и четиримата се питахме отново и отново какво бе станало с нас и какво продължаваше да става.

Защото бяхме това, което хората наричат улегнали мъже, а не глупави младежи, на които да липсва опит в живота и които да си губят ума по всяка хубава жена, така че тя да ги върти на пръста си и да ги прави на будали.

Бяхме сурови и опитни мъже, бяхме имали много жени през живота си...

Но тази Джейн със своята огненочервена коса и зелени очи ни бе омагьосала.

Да, по дяволите, тя принадлежеше на всеки един от нас.

И всеки го знаеше и го приемаше. Приличахме някак на манияци, пристрастени към тази сладка отрова, от която не можехме да се откъснем, въпреки че отдавна бяхме осъзнали болестта си.

Не беше и толкова просто.

Трима от нас бяха постоянно на път, яздеха в широк кръг около Зозо. И само един оставаше в малкото градче, при Джейн. Така се редувахме.

Да, бе грешно, налудничаво и със сигурност — ненормално.

Вероятно наистина се бяхме превърнали в пристрастени глупаци. Понякога се питах дали Джейн не ни бе сложила по нещо в питиетата — може би някакво омагьосващо биле. Как иначе, по дяволите, можехме да бъдем до такава степен пленени от нея?

Тя не беше просто красива. У нея имаше някакво излъчване.

Може би дори само мирисът ѝ ни беше достатъчен?

По дяволите! Беше ли възможно такава неща?

Както споменах вече, трима от нас бяха постоянно на път из областта. Гонехме всички говеда на юг, там, където първоначално бяха пасищата на ранчото „Шпаниш Байт“. Преследвахме всичкият добитък, но досега нямаше сериозни разпри или престрелки.

Понякога дори разговаряхме с каубоите от ранчото. Те все още бяха без водач. Липсваше им хубавата господарка, а така също и водач, който да приема, предава и следи за изпълнението на заповедите.

Бяха им останали само водачите на по-малките групи, но това не бяха мъже, които можеха да поведат всичките хора на Магдалена Фулер.

Ездачите от ранчото бяха като парализирани. Но въпреки това бяха останали там и чакаха да се случи нещо.

Засега те все още имаха работа, подслон и храна и можеха да се надяват.

Понякога, когато говорехме с тях и ги приканвахме да махнат говедата от свободните територии, някои от тях ме питаха:

— Ей, какво направи с Магдалена Фулер? Предаде я на мексиканците! Как можеш да спиш спокойно?

Такива или подобни бяха въпросите им.

А аз отвърщах:

— Вашата хубава господарка извърши убийство и искаше друга жена да плати за това, вас накара да крадете животни от Мексико. Би трябвало да я обесим. Така че бях милостив с нея. Ако тук в Зозо и околността имаше истинско право и закони, щях да я върна обратно и да я дам под съд. Но все някога тук ще има право и закони, някога, когато има достатъчно хора и тази земя няма да е само една територия, а отделен щат.

И винаги, когато изричах тези думи, те млъкваха.

8.

Дните и нощите минаваха. Редувахме се на обиколките и при хубавата Джейн.

След време областта и градът се оживиха. Постоянно идваха хора.

Първо пристигнаха ездаци, в които разпознахме закоравели стрелци и които винаги се появяваха там, където щеше да се стигне до разправа. Хората от този сорт винаги бяха добре осведомени или просто надушваха възможността, при която можеха да спечелят по някой долар.

Но дойдоха и заселници, които се настаниха на освободената от нас земя и които се надяваха да получат помощ и подкрепа от малкото градче Зозо, което щеше да живее и от техния труд.

Те идваха в града и за да пазаруват. Търговията на Джейн вървеше отлично.

Джейн ни каза, че назначава все повече стрелци. Така че скоро не яздехме по трима през пасищата, а образувахме четири групи от по петима мъже.

Един от нас бе постоянно в града при Джейн и носеше значката на маршала.

Нямаше кмет, но затова пък имаше трима градски съветници, които изпълняваха нарежданията на Джейн, сякаш тя бе кметица.

Между нея и жителите на Зозо съществуваше особено отношение.

Повечето от жителите на малкото градче се срамуваха, че тогава, когато искаха да я обесят, не бяха предприели нищо.

Но някои се страхуваха.

Червената перука и испанският мундщук, които все още висяха като трофей под табелата на хотела, постоянно им напомняха за тяхната вина.

В града пристигнаха седлар, дърводелец и други занаятчии.

Оживлението растеше. И въпреки всичко се долавяше и още нещо — очакване, изпълнено със загриженост, като при буря, която виждаш, че се приближава, но не знаеш къде ще се развихри и къде ще паднат първите гръмотевици и светкавици.

Знаех, че всички чакат завръщането на господарката на ранчото „Шпаниш Байт“, Магдалена Фулер.

Всъщност аз също я чаках.

Защото тя щеше да дойде. Знаех го. Дон Естобал бе почтен идалго. Все някога щеше да я пусне.

И тогава?

* * *

Беше мой ред да остана в Зозо. Прекарах в града целия ден и цялата нощ. Когато се събудих на следващата сутрин в леглото на Джейн, тя ми се усмихваше.

— Е, Трой, да донесат ли закуската? — попита тя.

Наведе се над мен и дълго ме целува.

Тази сутрин бях като опиянен, усещах се като при махмурлук. Чувствах се нерадостен — като че ли съжалявах за нещо. Не се сдържах и я попитах:

— Джейн, как издържаш?

— Кое? — попита тя на свой ред.

— При мормоните е прието многоженството. Но ти имаш четирима мъже. И всеки от нас даряваш с любов. Ние сме във властта ти. Как издържаш на това? Как можеш да обичаш четирима мъже едновременно: да им принадлежиш, да им се отдаваш? Това лицемерие ли е от твоя страна, само за да си осигуриш верността ни и бързите ни револвери? Не е възможно да ни обичаш и четиримата. Да не би да си това, което наричат нимфоманка? Докога ще се гавриш още с нас — една жена с четирима мъже?

— С четирима верни рицари — поправи ме тя и продължи. — Имало е кралици, царици и княгини, които са поддържали интимни връзки с васалите, съветниците, рицарите и други приближени заради благополучието на държавата, заради властта и целите да създадат нещо велико. Искам да стана кралицата в тази страна между Рио

Гранде и Пекос. И за това съм готова да платя всяка цена. Ако не искаш да бъдеш повече в едно легло с мен, Трой, остави ме.

Замлъкна, отправила към мен яростен поглед, и стана. Стоеше пред мен гола, приказно красива.

— Ще се боря докрай — допълни тя. — И всичките ви обичам по свой начин. Нуждая се от вас и ви давам това, което само аз мога. Какво грешно има в това?

Наметна пенъоара си и тръгна към вратата.

— Ще наредя да донесат закуската — усмихна се тя. — После ще говорим. Или вече не искаш да останеш при мен?

Напротив, исках.

Да, не исках да си замина. Тя бе твърде прекрасна.

По целия свят — поне така си мислех — със сигурност нямаше друга такава чудесна жена, която можеше да бъде толкова нежна и всеотдайна.

Да, тя действително бе сладка отрова.

Усещах, че все още не мога да ѝ избягам.

Предполагах, че и останалите чувстват същото.

Всъщност харесвах тези мъже. Допадахме си. Чувствахме се като братя. Дали се дължеше на това, че бяхме мъжете на Джейн? Тя ли бе тази, която ни обединяваше?

Дали приличахме на онези жени на мормоните, които се примиряваха с многоженството и успяваха да живеят заедно под един покрив?

Но какво щеше да се случи, ако някога и четиримата останехме едновременно в града, ако трима от нас не бяха дни наред на път?

И какво щеше да се случи, когато Магдалена Фулер се върне отново в ранчото си?

Знаех, не, предчувствах, че това ще стане скоро.

* * *

Два дена по-късно заминах с хората си извън града. Бяхме общо шестима. Сменяхме Джим Букер и хората му, които сега се връщаха.

Букер и аз се спряхме един до друг, стремена до стремена, в противоположни посоки. Конете ни можеха да ударят с опашките си

муцуната на другия кон.

На брадясалото лице на Букер се разля усмивка.

— Там скоро ще стане доста напечено — каза той и посочи през рамо хълмовете и ниските каньони, от които се връщаха. — Трябваше отново да прогоним доста говеда. Дойдоха и половин дузина нови заселници, които трябваше да охраняваме. Ездачи от ранчото на Магдалена Фулер ни наблюдаваха. Мисля, че през нощта отново връщат говедата на свободните пасища. Срегнахме двама при водоема. Съобщиха ни, и то доста сърдито, че трябва да се подготвим, когато Магдалена Фулер се върне от Мексико. Вероятно вече знаят къде се намира господарката им и, изглежда, нещо са замислили. Внимавайте!

Искаше да потегли и да настигне петимата ездачи. Но после пусна юздите и попита ухилен:

— Как е Джейн?

— Чудесно — отвърнах аз.

Гледахме се дълго. И двамата знаехме, че сега Букер ще се забавлява с нея, така както аз се бях забавлявал преди това.

След известно време той каза бавно:

— Може би, когато тук избухне същинската разпра, ще остане само един от нас. Тогава всичко ще се разреши от само себе си.

По дяволите, може би Джейн, Джейн Червенокосата, също бе проститутка, която с ласките си купуваше револверите ни.

Разделихме се. Аз последвах своите ездачи към хълмовете, от които бяха дошли Джим Букер и хората му.

И почувствах някакво недоволство или може би ревност? Усетих силно съжаление, разочарование. Но същевременно знаех, че в момента, в който Джейн дойде в прегръдките ми и ще мога да я притежавам за една или две нощи с цялата ѝ нежност и страст, щях да се чувствам по друг начин.

Да, действаше ни като наркотик.

Тя беше кралицата, а ние — нейните рицари. Щяхме да се бием за нея... и може би да умрем...

Защото, когато Магдалена Фулер се върнеше...

Бе вечерта на същия ден, когато стигнахме до един лагер. Отдалече познахме, че това са заселници или фермери — по

фургоните, с които транспортираха малкото си имущество. Имаха и няколко крави.

Когато се приближихме, към нас пристъпиха няколко мъже със сериозни лица, типични заселници, които презрително бяха наричани от говедарите „свинари“.

Личеше, че се притесняват, защото, дори само на външен вид, изглеждахме доста застрашително.

Когато спряхме, един от тях вдигна ръка за поздрав и рече:

— Ако искате да вечеряте с нас, сте добре дошли. Чухме, че наблизо имало град и едно доста размирно ранчо. Вие към него ли принадлежите?

— И ако е така? — попитах аз.

Мъжът повдигна рамене. После бавно продължи:

— Ние сме миролюбиви хора. Имаме жени и деца. Повечето от мъжете, които са тук, са участвали във войната и са се научили да се бият. Тази хубава земя би трябвало да е свободна — никъде не виждаме добитък. От месеци сме на път и търсим точно такава. Но какво ни очаква? Ще ни обясните ли?

Кимнах, побутнах шапката си назад и се наместих по-удобно в седлото.

— Да, в близост има едно размирно ранчо и един град — проговорих бавно. — Ние представяме властта в града и имаме задачата да опазим тази земя от добитък, защото е хубава, плодородна, фермерска земя. Който се засели тук, е под закрилата на град Зозо. Той се намира на около осем мили оттук. Трябва да се движите само на запад, по продължение на този каньон. Там има и служба по земеделието, която регистрира всички заградени парцели. Останалото е във ваши ръце.

Бях казал всичко и оставих решението на тях.

Те ме гледаха продължително, наблюдаваха и моите петима ездачи и можеха да предположат, че тук далеч не всичко беше решено. Защото ние бяхме стрелци.

След известно време човекът, който говореше, ми кимна и каза:

— Утре ще посетим града, ще поразпитаем и тогава ще решим. Може ли да ни дадете някакъв съвет, мистър?

Кимнах и посочих към веригата от хълмове, които ограждаха набраздената долина.

— Там, на север и на юг, в плодородните долини, вече има заселници. Вървете и поговорете с тях. Създайте си впечатление не само от града. Но едно трябва да знаете: колкото повече ставате, толкова ще сте по-силни. Така тази област по-бързо ще се утвърди като отделен щат с център град Зозо. Той ще определя тогава законите и реда. Градът ще бъде на ваша страна, защото само чрез вас той може да процъфтява, да расте и да се развива. Един град не може да живее само от едно ранчо. Това е всичко, което мога да ви кажа. Вие трябва да решите.

Мъжът отново кимна, а той бе човек, когото другите бяха избрали за свой предводител, защото бе опитен и му имаха доверие.

— А как е вашето име? — попита той.

— Колвър, Трой Колвър — отвърнах аз.

— Аз се казвам Майлс, Том Майлс. Ще вечеряте ли с нас?

Поклатих отрицателно глава.

— За съжаление не можем. Трябва да продължим на юг, по посока на Рио Гранде, защото от там идват през нощта стадата.

Обърнах коня си, така че ноздрите му да сочат на юг, и потеглих.

Моите ездаци мълчаливо ме последваха. Едва когато се бяхме отдалечили достатъчно от лагера, единият от тях започна да мърмори.

— По дяволите, защо не останахме при тези новаци да вечеряме? Жените им сигурно не готвят лошо. Освен това в лагера имаше няколко хубави момичета. Можехме да се позабавляваме малко. По дяволите, в Зозо няма дори публичен дом.

Чух всичко. Всъщност очаквах такава реакция. Знаех, че яздя с мъже скитници. Стрелци. Джейн им плащаше по три долара на ден и им осигуряваше храна и подслон. Това бе почти три пъти повече от заплатата на един каубой.

Може би някои от тях са били бандити, крадци на коне и добитък, бивши войници. Може би някои от тях бяха търсени от закона.

Джейн ги бе назначила.

А после бе оставила на нас четиримата да ги държим под контрол.

Останалите четирима от ездачите подкрепиха другаря си. Един от тях ми подвикна:

— Хей, Колвър, защо трябваше да се откажем от малко удоволствие?

Бе остър и предизвикващ въпрос.

Спрях и обърнах коня си така, че те останаха пред мен. Изчаках, докато конете се поуспокоят, и казах съвсем спокойно:

— Може би един от вас, негодници такива, искаше така да се позабавлява в лагера на заселниците, че после да го застрелям. Не сте ли разбрали още? Ние искаме да населим тази земя с грижливи стопани, които после ще станат заможни фермери. Затова тук те трябва да се чувстват сигурни и закриляни. Но вие веднага се превръщате в разгонени животни, щом видите жена. Може да създадете неприятности. Познавам хората от вашия сорт.

Те замълчаха за известно време и аз ясно усетих полъх на враждебност. После единият от тях проговори ядосано:

— А ти от кой сорт си, шефе?

Ухилих им се на гаснещата светлина на деня. После рекох спокойно:

— Скоро ще разберете, убеден съм в това.

Обърнах отново коня си и потеглих. Те ме последваха, но знаех, че ще е необходимо да дам добър урок на някой от тях. Иначе щяха да ме сметнах за кръгла нула, за страхливец.

Така е при простите и глупави хора. При тях важи само законът на по-силния.

За сетен път ми стана ясно колко много се нуждае този край от промяна. Но не бяхме ли ние на път да направим именно това? Или просто помагахме на Джейн Червенокосата да си отмъсти на Магдалена Фулер?

Какво щеше да стане?

Притеснявах се.

Защото яздех с негодници заради Джейн.

Колко кърваво и жестоко щеше да стане всичко?

Докъде бях готов да стигна?

9.

Към полунощ оставихме зад гърба си веригата от хълмове. Тук-там се виждаха светлини. Знаех, че това са лагерите на заселниците. Те все още строяха колибите си и сега живееха на открито в палатки. Децата им спяха във фургоните.

Огньовете им горяха непрестанно през нощта, като че ли така тези хора се чувстваха по-сигурни.

Или пък тези огньове би трябвало да казват: ние сме тук, настанихме се по тези парцели и искаме да останем.

Да, и така можеха да се възприемат.

Продължихме да яздим надолу, на юг, оставяйки огньовете зад нас. Трябваше почти да сме стигнали малката рекичка, която беше северната граница на ранчото „Шпаниш Байт“. То бе построено върху старо испанско дарение, което бе признато от Тексас, докато щатът бе все още самостоятелна република.

Не биваше да минаваме през рекичката.

Но още преди да я достигнем, чухме, че идва стадо.

Да, нямаше съмнение. Това, което чувахме от юг бе тропот на стадо говеда, което идваше срещу нас.

Спряхме в една редица, един до друг. Трима от ездачите ми бяха отляво, другите двама — отдясно.

Конете ни пръхтяха, бяха станали неспокойни.

Защото това, което бучеше и се приближаваше към нас, не бе просто някакво малко стадо. На територията на ранчото вероятно бе събрано огромно количество добитък.

И сега стадото бе подгонено и идваше стремително към нас.

Кой беше наредил това? Кой го бе планирал и бе дал заповед? Нима ранчото отново имаше шеф? Нима Магдалена Фулер се бе върнала от Мексико?

Всъщност в момента това не беше важно. Стадото се приближаваше към нас в панически бяг. Плитката рекичка нямаше да бъде пречка за животните. И понеже едно такова стадо спира едва след

двадесет или тридесет мили, отново щеше да се върне старото положение — всички говеда, които бяхме прогонили от свободните пасища, предвидени за земя на новите фермери и заселници, щяха да се върнат пак там.

А по пътя си щяха да разрушат няколкото заселнически лагера, огньовете, палатките, фургоните и полуготовите колиби.

Тази стихия носеше смърт.

О, господи, войната вече започваше и щеше да бъде безпощадна като всяка война.

Какво можехме да направим?

Питах се къде ли бяха сега групите на Дъсти Шорт и Таурус Логан. Защото и те бяха с по пет ездачи някъде на път. Само Джим Букер с хората си бяха свободни в града.

Докато все още премислях положението, отляво, т.е. от изток, се зададоха няколко галопиращи ездачи. Някой от тях изсвири сигнала и така разбрахме, че ни идва подкрепление. Сега щяхме да сме дузина.

Но как можехме да спрем едно огромно вилнеещо стадо, преди то да е връхлетяло върху заселническите лагери и да е разрушило всичко?

Бе Таурус Логан с хората си. Той спря до мен и двамата се ослушахме.

Най-сетне измърмори:

— Намират се на най-много една миля от нас. И с всяка секунда се приближават с по пет или шест ярда. Бягат и скачат като бесни. По дяволите, какво можем да направим? Как можем да ги спрем? С истински каубои би било по-възможно. Но нашите ездачи са със сигурност лоши каубои. Те разбират само от стрелба с бързи револвери. Имаш ли някаква идея, Колвър?

Засмях се нервно и му отговорих:

— Предполагам, че ще се случи подобно нещо. Бе ясно, че по този начин ще се опитат да възвърнат земите си. Само така могат да закарат всичкия си добитък по пасищата и същевременно да прогонят заселниците. Предполагам го.

— Е, и какво да правим сега, умнико?

Бе разгневен, но добре го разбирах. Чувстваше се безпомощен.

Бръкнах в джоба на седлото си и изкарах няколко експлозива, които още преди доста време бях взел от магазина и оттогава носех със

себе си. Бе опасно, защото, ако някой ни бе обстрелвал и улучил с куршум джоба на седлото ми, щях да хвъркна с коня във въздуха.

Бавно започнах да ги разпределям между хората. Раздадох им и пури.

— Трябва ли да обяснявам? — попитах достатъчно високо.

Всичко бе пределно ясно.

Запалиха пурите си.

От другата страна на рекичката се зададе бушуващата черна маса. Можехме да различим всичко на лунната светлина. Тази прииждаща стихия имаше рога. А бученето и трещенето бе предизвикано от поне двадесет хиляди копита.

— Фитилите са достатъчно къси — извиках аз.

Изчакахме още няколко секунди.

После запалихме с тлеещите краища на пурите си късите фитили и хвърлихме експлозивите през рекичката.

В следващата секунда щеше да стане лошо. Горките животни!

Но ако не бяхме сторили това, ако ги бяхме оставили да преминат като стихия, тогава щяха да загинат много хора.

Така щеше да стане. Бяхме във война.

А говедата се приближаваха като вражеска армия, която щеше да унищожи всичко, което се изпречи на пътя ѝ.

Как по друг начин бихме могли да ги спрем? Може би нямаше да успеем дори с експлозивите.

Това, което искахме да направим, бе един отчаян опит.

Но отговорни за всичко бяха онези негодници и техният бос, който и да беше той, които бяха подгонили огромното стадо.

Няколко секунди след като бяхме хвърлили динамита, се чуха силни експлозии. Пръст, трева, храсталаци — всичко изхвърча във въздуха и образува нещо като плътна стена.

— Още веднъж! — извиках аз през шума от бучащото стадо.

Повторихме всичко.

Не можехме да видим почти нищо, защото това, което експлозиите вдигнаха във въздуха, ни пречеше.

Но затова пък чувахме ясно, след като заглъхна грохотът от детонациите.

Стадото бучеше ужасно, изпълнено с ужас и страх, така, както сигурно биха бучали четири хиляди подивели дяволи. Поне така си

мислехме при този рев на животните.

Промени се и тропотът на копитата.

Както вече казах, не можехме да видим никого, но затова пък чувахме. Отсреща, зад завесата от изхвърлена пръст, трева и храсталаци, бе същински ад.

Първите редици на говедата се обръщаха назад или поне се опитваха да сторят това, и бягаха наляво и надясно.

Но не можеха да спрат устрема на стадото и биваха поваляни и потъпкани. По този начин образуваха нещо като защитен вал, в който се блъскаха останалите. И когато нашите експлозивни избухнаха за втори път, стана още по-лошо.

Лесно можехме да си представим какво става, въпреки че не виждахме почти нищо.

Няколко дузини говеда преминаха след това през рекичката. Малко по-далече от нас, от двете ни страни, идваха малко повече, може би двеста или триста. Но основната маса от огромното стадо бе спряна. Това ни стана ясно, след като димната завеса се разсея и отново можехме да виждаме.

Отсреща цареше хаос.

Близо до потока, плътно едно върху друго лежаха повалените, разкъсани и смачкани животни. Зад тях се лутаха останалите. А най-задните редици се бяха върнали обратно или избягваха препятствието отдясно или отляво. Всички все още мучаха оглушително.

Някои животни се изправяха, но други вече не можеха.

Преглъщах толкова често, сякаш някой ме беше душил. Защото от това, което виждах, ме обхващаше ужас.

Имах чувството, че съм убиец.

По дяволите, какво бяхме сторили под моя команда?

Но какво друго можехме да направим?

Отново и отново се питах и знаех, че просто търся извинение за постъпката си, нещо, с което да успокоя съвестта си.

Но беше ясно: ако бяхме оставили тази ревяща стихия да премине през рекичката, щеше да унищожи лагера на заселниците. Щеше да има убити и ранени.

Не биваше да го допуснем.

Когато отново всичко това ми стана ясно, изпсувах от яд, но вече не се чувствах така виновен.

Беше война. Това стадо бе като вражеска армия, която трябваше да убива.

Огледах ездачите от двете си страни и разбрах, че и те бяха потресени.

Дори да бяха скитници, безделници, повече или по-малко негодници, които живеяха от револверите си, това, което се бе случило тук, ги бе разтърсило.

Седяхме неподвижни в седлата си. Колкото и да бяха нервни конете им преди това, колкото и да танцуваха, пръхтяха и трудно се удържаха — сега и те бяха утихнали, като че ли случилото се бе поразило и тях.

А може би усещаха полъха на смъртта...

Чух се да викам с дрезгав глас:

— Хайде да преминем отсреща и да облекчим мъките на онези животни, които не могат да бъдат спасени. Не пестете мунициите си, те ще ви бъдат възстановени — накрая вече крещях...

Преминахме рекичката.

Това, което бяхме извършили, бе жестоко, ужасно, безмилостно.

Сега затрещяха револверите ни. На много животни трябваше да съкратим мъките. Знаехме, че рано или късно тези говеда щяха да бъдат изклани — нали затова ги отглеждаха, но всички се чувствахме като убийци. А нима човекът не е бил винаги убиец?

Отново и отново гърмяха револверите ни. Да, изстреляхме огромно количество муниции, зареждахме многократно барабаните си, поставяхме нови възпламенителни капсули на дулата си.

Стреляхме непрестанно, като от време на време обикаляхме с конете си, за да търсим онези животни, чиито мъки трябваше да облекчим.

Бе потресаващо, колко много едно върху друго бяха нападали. Телата им образуваха защитен вал.

Най-после свършихме и се събрахме.

От юг се зададоха ездачи. Идваха право към нас.

Трябваше да са хората, подгонили стадото. Не можеше да са други.

Бяха голяма група, може би толкова, колкото бяхме и ние.

Приближаваха се бавно, на широк фронт.

Ние също се разпръснахме и тръгнахме срещу тях.

Когато приближихме, наредих да спрем. Не, не трябваше да нападаме първи. Щяхме да изчакаме и да предоставим на тях решението какво да правим.

Те също спряха, отдалечени едни от други на хвърлей камък.

Беше необикновено тихо в светлата нощ.

Само високо горе в небето прелетяваха нощните ястреби и надаваха своите диви крясъци, които звучаха като дрезгави викове.

Конете ни също се бяха успокоили, поне не пръхтяха. Само от време на време изпукваше някое седло или подрънкваше шпора.

В тишината проехтя дрезгав глас:

— Добре се справихте. Имате нашето уважение! Но се намирате на земята на ранчото „Шпаниш Байт“.

— Е, и? — извиках аз и знаех, че в гласа ми има предизвикателство. — На вашата съвест, проклети убийци на добитък, лежи това клане тук. На вашата съвест, не на нашата! Искам да ви е ясно това. Още кръв ли искате да пролеете?

Не последва отговор.

За известно време всички мълчаха.

После Таурис Логан извика до мен:

— Е, хайде тогава, идвайте! Чакаме ви! Атакувайте ни, за да ви дадем добър урок, кучи синове!

Сега предизвикателството беше недвусмислено.

Огледах се на двете си страни и се запитах дали нашите ездаци действително щяха да издържат, ако групата отсреща ни нападнеше.

Не бях сигурен. Те все още седяха нащрек на конете.

А как се чувстваха там, от другата страна?

Луната пръскаше такава силна светлина, че всички предмети хвърляха сенки като през деня.

Но такива са понякога тексаските нощи.

На хълмовете в далечината зави вълк. Нима вече бе подушил мъртвите животни и викаше глутницата.

Странно, за колко неща може да си помисли човек в малкото секунди, преди да се развихри битката.

Всичко бе заложено на карта.

Щяха ли да ни нападнат? Кой беше водачът им?

Отново мислех за Магдалена Фулер.

Дали дон Естобал я е освободил и тя се е върнала от Мексико? Тя ли бе дала заповедта да се подгонят тези животни?

Или някой от водачите на групи бе поел командването и е искал да направи нещо, което би го утвърдило като достоен заместник на Бъд Уолкър.

Все някога щях да узная.

Изчакахме. Бе една много дълга минута и някои от нас сигурно мечтаеха тя да не свършва никога. Защото, колкото дълго траеше тя, толкова дълго нямаше да се бием.

Страхувах се, че някои от нас ще се уплашат, ще обърнат конете си и ще избягат.

Знаех, че ако отсреща забележат, че фронтът ни се клати, ако някак покажем, че сме нерешителни, щяха да тръгнат...

Бе игра на нерви.

Кой имаше по-здрави нерви — те или ние?

Това бе решаващото в тази минута.

Изсъсках на двете си страни:

— Седнете спокойно на конете си! Овладейте се! Тогава те сигурно ще се откажат. Само не показвайте, че сте напълнили панталоните от страх, дори да сте го направили! Трябва да изчакаме!

И те издържаха, въпреки че някои от тях в този момент сигурно е мислил само да не изгуби заплатата си.

Бяха просто едни негодници, но издържаха.

И така, изглеждахме един силен, решителен фронт, който чакаше удара.

А отсреща се пречупиха.

Да, така стана. Явно някои от ездачите са започнали да се чувстват несигурно, защото конете им станаха неспокойни.

Водачът им се оказа не достатъчно твърд. Но нима беше грешно, че не искаше да изпрати хората си на сигурна смърт? И че по всяка вероятност и той самият се страхуваше?

Изведнъж те обърнаха конете си. Един глас извика:

— Днес ви се размина! Но някой ден със сигурност ще се бием. Скоро ще сме вече петдесет. Магдалена Фулер ще се върне. Тогава се пригответе!

Накрая гласът се бе превърнал във виене.

Да, те се бяха пречупили, бягаха. А един от тях не можа да го понесе. И ни заплаши.

Глупак!

Сега вече знаехме, че Магдалена Фулер скоро ще бъде отново тук. Може би повечето от ездачите бяха отишли в Мексико, за да я върнат. Може би отдавна знаеха къде се намира господарката им.

Значи тя все още бе при дон Естобал.

Но когато се върнеше...

Тогава вече войната щеше да избухне...

Обърнах коня си. Преходихме през поточето отново на наша територия, оставяйки мъртвите животни.

В далечината се чуваше воят на глутницата вълци, а на светлото нощно небе вече кръжаха лешоядите.

10.

Три дена по-късно пристигнахме в Зозо капнали от умора и гладни. Бе вече късна нощ. Заселниците все повече се увеличаваха, а хората от ранчото „Шпаниш Байт“ продължаваха да прекарват говеда през поточето, веднъж дори цяло стадо с повече от хиляда животни.

Успяхме да ги прогоним, но се стигна до стрелба.

Имахме един ранен, противниците — един убит. И все пак това беше само една малка престрелка.

Най-лошото предстоеше. Както винаги, Джейн ме очакваше с разкошна вечеря и гореща вана.

Това и желях. Джейн ми бе липсвала.

А сега отново ми принадлежеше.

Цялата дълга нощ!

Господи, каква жена! Каква магия излъчваше! Пак си помислих, че Джейн сигурно разбъркваше в храната ни някакви прахове или пък ни слагаше нещо в питиетата...

Имаше доста афродизиращи подправки. Или Джейн Червенокосата ни правеше някаква магия? Защото бяхме така зависими от нея! Знаех, че Букер, Логан и Шорт се чувстваха по същия начин.

Но тази нощ, в прегръдките на Джейн, не исках да мисля за това. Знаех, че развръзката ще дойде по-късно, а сега исках да се почувствам отново в рая. Притежавах Джейн, но не ме ли притежаваше тя още повече?

Заради нея си заслужаваше да се биеш и да умреш.

Но къде бе останал разумът ми? И къде бе останал разсъдъкът на останалите?

Да, ние бяхме рицарите на една кралица. Магьосница.

На следващата сутрин спях до късно. После Джейн ме събуди със закуската. Бе ми донесла и копринен халат и ми се стори, че приличам на онзи Парис, който в спора за най-красива богиня присъдил наградата на Афродита.

Седнахме на масата в стаята на Джейн и се насладихме на закуската.

Бавно се връщах обратно в действителността.

— Как е в града? — попитах аз.

Тя вдигна дланта си и я сви в юмрук, сякаш обгръщаше скъпоценен камък или кюлче злато.

— Тук, в този юмрук, държа целия град — проговори тя усмихнато и в очите ѝ долових странен блясък. — Няма да посмее повече да ме изостави! Нека Магдалена Фулер само се осмели да се върне. Ще я убия — със собствените си ръце. Да, сама ще я убия. След като разбере, че не може да ме победи с хората си, защото имам добри и верни рицари, ще ме предизвика на дуел и ще застанем една срещу друга. Това чакам отдавна!

Тя твърдо замлъкна.

Повторно ми наля кафе, наведе се напред и ме погали мило по бузата. Гневният ѝ поглед стана отново нежен и мек.

— Бе прекрасно с теб тази нощ — прошепна тя.

Бих я запитал дали казва същото и на останалите трима, но предпочетох да замълча.

Нямаше смисъл. Знаех, че нищо няма да се промени. Тя просто бе жена с четирима мъже, които не можеха да ѝ устоят.

Сигурно бяхме глупаци. А може би приличахме на затворници, държани единствено от нейната магия.

Скоро отново щях да яздя по свободните пасища и да защитавам заселниците, да прогонвам говедата и да чакам голямата битка.

Не, не исках да мисля, че тогава при Джейн щеше да е един от другите.

По дяволите, какво значение имаше това?

По обяд минах през града, а на гърдите ми блестеше значката на градския маршал. Испанският мундшук и червената перука все още висяха под табелката на хотела и напомняха за победата на Джейн.

Хората от града ме поздравяваха учтиво и с явен респект. Срещах и много от заселниците, дошли на покупки с коли или на коне. Градът имаше вече нови жители. На много места се строеше.

Зозо се разрастваше. Отидох да видя коня си в наемната конюшня, макар да знаех, че добре се грижеха за него.

През отворената врата видях, че се задава ездач. Той попита коняря, който пълнеше кофи с вода от помпата:

— Сеньор, къде мога да намеря сеньор Трой Колвър? Бихте ли ми казали?

— Влез в обора, моето момче. Там вътре е, при коня си.

Излязох пред редицата на клетките и погледнах към новодошлия. Бе млад мексиканец, ако се съдеше по облеклото му, беше вакеро, значи мексикански каубой.

— Аз съм Трой Колвър — рекох аз.

Той се спря и свали шапката си. Измъкна от хастара сгънато писмо и ми го подаде.

— Дон Естобал го праща — каза момчето. — Яздех като дявола, за да го донеса бързо.

Отворих грижливо прегънатото писмо и зачетох:

„Сеньор Колвър, добре си спомням срещата ни. За жалост трябва да ви съобщя, че жената, която тогава ми предадохте, бе освободена от няколко от нейните ездачи. Убиха някои от хората ми и подпалиха хасиендата. Трябваше да гасим пожара, затова Магдалена Фулер и освободителите ѝ ни се изплъзнаха. Да се надяваме, че няма да получите известието ми твърде късно.

Ваш дон Естобал де Коронадо“

Прочетох писмото два пъти.

После кимнах на младия вакеро и му подхвърлих златна петдоларова монета, която той бързо улови.

Останах на мястото си още няколко секунди, след като той си тръгна.

Разбрах, че бе започнала истинската война.

Дори като затворничка в хасиендата на дон Естобал Магдалена Фулер бе успяла да привлече някой от хората му на своя страна и да го изпрати за помощ. Тя бе хубава и в състояние добре да го възнагради.

После някои от ездачите ѝ бяха отишли да я доведат. Ето защо са знаели къде могат да намерят господарката си.

Знаех, че не мога да остана повече в това малко градче.

Магдалена Фулер сега щеше да предизвика ада.

Джим Букер, Таурис Логан и Дъсти Шорт трябваше да бъдат предупредени.

Вече не се касаеше за това да се попречи на прииждането на говедата към свободните пасища. Не, сега Магдалена Фулер щеше да се появи с много ездачи.

И преди всичко щеше да поиска скалпа ми.

Напуснах наемната конюшня и тръгнах да търся петимата си ездачи.

По дяволите, къде можеше да са?

Зозо се бе разраснал, имаше нови жители, нови къщи, колиби и палатки. Един керван бе докарал за строежите дърво и греди от всякакъв вид. Зозо ставаше с всеки изминал ден все по-голям. Отвориха се и нови магазини, нови занаятчийски работилници, кръчми.

На края на града се бяха установили фургоните на пътуваща трупа, чиито афиши обещаваха среща със сензационните номера на гълтачи на огън и мечове, танцьори на въже и какви ли не още циркови артисти.

Отправих се натам.

Всички се бяха събрали на обяд в средата на кръга, образуван от фургоните. Изгледаха ме недоверчиво. Бяха видели звездата на жилетката ми. Вероятно трупата е имала проблеми с някой друг градски маршал.

Огледах насъбралите се. Да, сред тях имаше няколко хубави момичета. По всяка вероятност те танцуваха на въже, а може би умееха само това.

Една дебела жена, сигурно шефката, която другите трябваше да наричат принчипеса, вдигна дебелия си показалец и попита:

— Маршал, какво можем да направим за вас? Ние пристигнахме едва вчера след обяд и тази вечер искаме да дадем първото си представление. Има ли някакъв проблем?

Поклатих отрицателно глава и също попитах:

— Мадам, имахте ли през нощта няколко посетители от мъжки род?

Тя се поколеба с отговора, но когато хубавите момичета започнаха да хихикат, каза:

— Да, снощи дойдоха няколко джентълмена. Искаха малко удоволствие и го получиха. Маршале, да не би да сте дошли да събирате данък за развлеченията? Това го има във всеки град. Какво трябва да платя? Аз се казвам Елвира Донли и съм шефка на тази трупа.

— Търся петимата джентълмени — ухилих се аз. — Не искам нищо друго, мадам.

Тя изглеждаше много облекчена. После посочи един от шарените фургони.

— Там, вътре са — обясни ми тя. — Не можеха да понесат питиетата ни... Но трябваше по някакъв начин да предпазя момичетата си... Разбирате ли ме, маршал?

О, да, добре разбирах дебелата шефка на трупата.

Когато снощи петимата ми стрелци са дошли в лагера като разярени бикове и са започнали да правят непристойни предложения, тази дебелана веднага е разбрала как ще свърши всичко. Затова им е сложила по нещо в питиетата.

И сега те хъркаха в дълбок сън.

Изпсувах наум и си спомних как един от тях се бе оплакал преди време, че в Зозо нямало публичен дом.

И миналата нощ са потърсили забавление тук, в театралната трупа. Но очевидно дебеланата пазеше момичетата си като квачка пиленцата.

Тръгнах към фургона. Задната врата беше отворена. Една сгъваема стълба водеше нагоре.

Отдалече чух хъркането на хората си.

Двама мъже от трупата ме бяха последвали. Единият бе огромен и със сигурност — ужасно силен. Може би разкъсваше вериги или огъваше подкови. Другият явно бе гълтачът на огън и мечове.

Той попита:

— Можем ли да ви помогнем, маршал?

Кимнах и се ухилих. После посочих към рекичката, която минаваше близо покрай града и в която се оттичаха мръсните отпадъчни води.

— Трябва да ги хвърлим там — казах аз. — За да отрезнеят възможно най-бързо. Вашите дяволски капки са явно доста силни.

Те се засмяха.

— Зависи от дозата — отвърна великанът. — А тези петима джентълмени бяха снощи пълни с енергия. Единият от тях се похвали, че може да задоволи пет жени една след друга, толкова много се била насъбрала страстта му. Затова трябваше да им сложим по нещо в питиетата. Иначе щяха да ни създадат много проблеми. Или сме постъпили погрешно, маршал?

Усмихнах се, поклатих глава и ги подканих:

— Хайде, помогнете ми да ги хвърлим в реката, за да дойдат по-бързо на себе си.

Присъединиха се още двама мъже, явно танцьори на въже. Така че не ни трябваше много време, за да се намерят и петимата във водата. Рекичката не беше толкова дълбока, че да се удавят, но достатъчно, за да потънат целите в нея.

Да, имаше ефект. Двама започнаха да правят отчаяни опити да плуват, а един седна и с опулени очи се заоглежда наоколо.

— Аз... аз... не... не мога да плувам — започна да заеква той.

Едва после се събуди напълно и разбра, че се намира в плитка вода. Изправи се, псувайки, на крака. Бързо осъзна, че на мен трябва да благодари за тази баня, и изрева насреща ми:

— Ти, кучи сине, не можеш да си играеш така с мен!

Ударих го под колената и той пак падна в рекичката.

Направи още два опита, но и двата пъти пада по гръб и водата го заля.

Междувременно, другите също се бяха изправили, стояха в рекичката и ни наблюдаваха.

Най-накрая един от тях проговори дрезгаво:

— Престани, Ладиго, остави това. Не можеш да се биеш, поне не сега.

Мъжът излезе бавно от водата, но вече не ме нападаше, а се държеше за брадичката.

— Ще опитам друг път — изсъска той.

— Сигурно, Ладиго, сигурно — кимнах аз. — Можеш да ме имаш по всяко време.

После се обърнах към всички.

— Потегляме след половин час. Вземете пълно снаряжение. Ще се срещнем пред магазина, за да попълним мунициите си. По всяка вероятност ще останем повече от седмица извън града.

Те стояха до рекичката и мърмореха. Все още не можеха да мислят съвсем трезво, но бяха разбрали, че нещо се е случило и че сега ще трябва да заслужат заплатата си на стрелци.

Като по команда се наведоха, напълниха шепите си с вода от рекичката и наплискаха лицата си. Да, те наистина се помъчиха да се събудят...

Обърнах се към мъжете от театралната трупа.

— Благодаря ви, че не сте ги отровили. Те отново са донякъде в съзнание — казах аз и тръгнах.

Щяхме да потеглим след половин час.

Имаше достатъчно време да говоря с Джейн. Десет минути по-късно вече бях при нея. Казах само:

— Магдалена Фулер се е върнала. Може би ще мога да събера Букер, Логан, Шорт и хората им и да задържим ездачите от ранчото. Защото сигурно ти е ясно, скъпа, че тя сега ще дойде с всичките си сили в Зозо, нали?

Тя само кимна. После рече като изговаряше отчетливо всяка дума:

— Идвам с вас!

Каза го с тон, който показваше, че е безсмислено да се опитвам да променя решението ѝ. Познах и по очите ѝ, че сега беше готова да се бие и нищо не можеше да я спре.

Разбирах я добре.

Магдалена Фулер се бе опитала да я обеси, да я обвини в убийство за това, че Джейн ѝ бе отнела любимия. Бе се почувствала победена и сега искаше да я унищожи.

Ако не бяхме дошли, Джейн вече щеше да е мъртва.

Да, добре разбирах защо Джейн искаше да дойде с нас.

А може би при нас бе по-сигурно, отколкото в града, чиито жители отново щяха само безучастно да гледат, когато Магдалена Фулер дойде с хората си, за да си отмъсти.

Затова кимнах, че съм съгласен с нея.

Разменихме още няколко думи относно снаряжението, което трябваше да вземем. Нуждаехме се преди всичко от муниции и от далекобойни пушки. После тръгнах към конюшните.

Там срещнах моите петима, все още мокри, ездачи. Бяха готови да оседлят конете си, но все още излъчваха безмълвна ярост.

Разбирах ги.

11.

Потеглихме от града след обяд. Джейн яздеше до мен, въоръжена като мъж. Огненочервената ѝ коса блестеше предизвикателно на слънцето. Може би точно тя привличаше мъжете зад нас като магнит и те я следваха.

Яздехме на изток, защото там някъде трябваше да намерим Джим Букер. Всъщност очаквах да ни пресрещне с хората си, защото същата вечер трябваше да го сменя с моите ездачи.

Е, нямаше да може да прекара нощта в Зозо, при Джейн.

При тази мисъл усетих горчива радост. Може би съм бил последният ѝ любовник от нас, четиримата ѝ рицари.

Защото никой не знаеше какво ще се случи сега.

Да, изпитвах задоволство при мисълта, че нашата странна връзка щеше със сигурност да се промени.

Скоро Джейн нямаше да има четирима мъже.

Това бе ясно.

Кой от нас щеше да остане жив?

Повече от един?

Или никой?

А дали Джейн щеше да остане жива?

Какво щеше да стане, ако я загубим?

Всичко бе възможно.

Бе вече почти нощ, когато видяхме Джим Букер и ездачите му. Идваха насреща ни. Когато се спряхме едни срещу други, той веднага разбра, че нещо се е променило.

Разказах му всичко накратко и завърших с думите:

— Сега вече не става дума за това да прогонваме стадата или да възпираме тези ревящи стихии, за да защитаваме заселниците и да опазим свободна земята им. Сега е война. Хубавото време в Зозо вече свърши, приятелю Букер.

Знаеше какво искам да кажа с последните думи... Ухили се малко кисело и хвърли един поглед към Джейн.

Тя само се усмихна някак загадъчно и нищо не каза.

Букер погледна петимата ми ездаци.

— Какво се е случило с тези? — попита той. — Да не са болни? Изглеждат като сдъвкани и изплюти. Или са напълнили вече гащите от страх?

Петимата ми ездаци започнаха да мърморят. Да, бяха ядосани.

Но аз отвърнах достатъчно високо на Букер, така че да ме чуят и хората му през пръхтенето, цвиленето, тропота на конете и скърцането на седлата.

— О, те просто се позабавляваха в Зозо. В града пристигна една циркова трупа с цяла дузина хубави момичета. Моите хора им правиха компания една цяла, много дълга нощ, чак до късно на другия ден. Затова са малко изморени и изтощени. Но скоро ще се оправят. Къде можем да намерим сега Таурус Логан и Дъсти Шорт?

— По продължение на граничната река, разбира се — отвърна Букер кисело.

А неговите ездаци гледаха завистливо към моите.

Един попита:

— Струваха ли си тези хубави момичета?

Тогава моите ездаци се ухилиха и един дори извика:

— Изгубихте много!

Потеглихме, този път в южна посока.

Някъде там бе граничната рекичка. От другата ѝ страна започваха териториите на ранчото „Шпаниш Байт“.

Оттам трябваше да дойде Магдалена Фулер с хората си.

Нямаше никакво съмнение, че щеше да дойде — може би още тази нощ.

Защото тя щеше да иска да се появи изненадващо, още преди някой да е разбрал, че се е върнала от Мексико.

Щеше да мине през някои от каньоните или долините между хълмовете.

И ние трябваше да я спрем.

Тогава щяхме да разберем дали нашите стрелци си заслужават заплатите. А може би всичко зависеше от това, как двете жени ще насърчат хората си.

Е, щяхме да видим.

Когато достигнахме граничната река през каньона Ел Пасо, срещнахме Таурус Логан и хората му.

Сега вече бяхме осемнадесет ездачи и Джейн.

Нощта бе достатъчно тъмна. Далеч на юг тътнеше една от редките за този край бури. Ако тя се развилнееше и тук, поточето твърде бързо щеше да се превърне в пълноводна река, която едва след часове щеше да може да се премине отново. Някъде в далечината — може би още в Мексико — се виждаше отблясъкът на светкавиците. После се чуха и гръмотевиците. Но бурята бе още много, много далеч. Може би щеше да бушува само от другата страна на Рио Гранде и въобще нямаше да стигне до нас.

Таурус Логан чу цялата история. Когато свърших, каза:

— Знам горе-долу къде Дъсти ще прекара нощта. Трябва да изпратим някой да го извика — и кимна на един от групата.

Слязохме от конете.

Бе време да починем малко и да похапнем нещо. Не запалихме огън. Моите петима ездачи се излегнаха веднага щом завързаха конете си.

Логан попита:

— Какво им е, та така бързо захъркаха? Да не са играли две нощи поред покер в Зозо?

— Не, забавлявали се със сладурчетата от една циркова трупа — рече някой завистливо от тъмнината. — Цялата нощ и до късно на другия ден. Дяволски много трябва да са се забавлявали с тези хубавици. Защо, по дяволите, няхаме ние този късмет?

Отговори му задружен смях.

После отново всичко утихна.

Знаехме, че когато се приближава голяма група ездачи, ще се чуе от мили в тази тиха нощ. Много вероятно хората на Магдалена Фулер да минат през каньона, по който бяхме дошли ние, за да стигнат до Зозо.

Може би правилно бяхме избрали мястото, където да ги чакаме.

Аз също се излегнах. Някъде, малко настрани, беше Джейн. Но никой от нас — нито Букер, нито Логан, нито аз, не потърсихме близостта ѝ. Бе мълчаливо съгласие между тримата. Тя сама трябваше да реши.

Всъщност ние се отнасяхме толерантно един към друг, въпреки че ревността би била разбираема. Защото знаехме, че всички сме нейни мъже и винаги сме били наясно с това.

При друга жена не бихме търпели подобно нещо. Но Джейн ни беше омагьосала, бяхме станали зависими от нея като от наркотик. Тя властваше над нас. При това всички бяхме мъже с опит, също и по отношение на жените.

И въпреки това бе повече от странно...

Мислех още известно време за отношенията ни и се чудех дали и други жени имаха по повече от един мъж, т.е. дали признаваха многомъжието, така както мормоните в пустинята — многоженството.

В далечината, със сигурност все още над Мексико, се виждаха блясъците на светкавиците. Трещяха и оглушителни гръмотевици.

Тук при нас беше задушно, въпреки това заспивах.

Но някъде след полунощ се събудих.

Какво ме бе събудило?

Разбрах още докато се питах.

Бяха гръмотевиците в далечината, въпреки че бурята се бе преместила до Рио Гранде. Светкавиците бяха по-близо и затова — по-ярки. Трещенето бе станало още по-силно.

Но между тътена от бурята се долавяше и друг шум, също наподобяващ приближаващ се гръм.

Но това бяха галопиращи коне.

Няколко секунди по-късно го знаех със сигурност и се изправих на крака.

— Ставайте, ставайте — ревах аз. — Идват!

Всички скочиха.

Те също бяха чули шума в кратката тишина между две гръмотевици. Приближаваха се около петдесет ездачи. Можех да си представя кой ги водеше. Но и от нашата страна на рекичката се зададоха ездачи. Чухме познатото изсвирване и разбрахме, че към нас идва Дъсти Шорт.

Вече бяхме двадесет и четири мъже и една жена. Джейн Червенокосата.

Дъсти Шорт изкрещя:

— Навреме ли идваме?

Но никой не му отговори. Тропотът на устремно яздещите конници той и ездачите му чуха малко по-късно, когато конете им се поуспокоиха и хората му седяха неподвижни в седлата си.

Враговете ни сигурно бяха вече близо до рекичката и щяха да я пресекат само с няколко скока на конете си.

Металическият глас на Джейн отекна остро в тишината:

— Хайде, момчета! Сега или никога! Те идват да разрушат града ни, да нападнат новите заселници и да заграбят отново свободните пасища за своите откраднати стада. Да им покажем! Не ги допускате от тази страна на реката!

След като гласът ѝ замлъкна, светкавици отново разкъсаха тъмнината на нощта, а секунди по-късно проехтя гръмотевица.

В проблясъка на светкавиците видяхме плътната стена на ездачите отсреща. Те идваха точно срещу нас, защото тук рекичката бе най-плътка, бреговете не бяха стръмни, имаше и брод.

Метнахме се на седлата и зачакахме.

На светлината от светкавиците видяхме, че ездачите са стигнали средата на брода и започнахме да стреляме.

Когато тъмнината скри противниците ни, не можехме да различим нищо повече, но продължихме да стреляме натам, където за малко ги бяхме видели.

Гърмежите от револверите и пушките ни се смесиха с останалите шумове през тази бурна нощ.

Няколко секунди по-късно светкавици отново разкъсаха тъмнината. В ужасно кратките мигове на проблясъка видяхме брода — седлата на конете стояха празни, улучените животни се гърчеха, а човешки тела лежаха в реката.

Оцелелите отвърнаха със стрелба. Да, те стреляха по нас. Бяха сурови и опитни мъже.

Огънят на оръжията от двете страни на реката осветяваше нощта, а трясъкът им конкурираше този на бурята.

Може би тази нощ щяхме да се избием взаимно, ако небето не се бе намесило.

Защото сега бурята забушува над нас с пълна сила. Бе нещо повече от проливен дъжд. Почти не ни стигаше въздух и ни се струваше, че бяхме потънали в дълбока река, така плътно се изсипваха дъждовните талази върху ни.

Небето сякаш правеше последно усилие да спре безпощадното избиване и проливане на кръв, да ни накара да се вразумим. Да, ние почти се удавихме. Водата стигаше до колене. Не можеше толкова бързо да се изтече на никъде — не можеше и да се просмучи в почвата.

Или може би небето искаше да ни удави за наказание?

Не можехме да направим нищо друго, освен да стоим на седлата, навели глави, и да изчакаме, докато дъждът престане.

Дори светкавиците вече не можеха да осветят нощта. Седяхме неподвижно и се надявахме бурята скоро да премине.

Никой не мислеше за битката.

И може би някои от мъжете и от двете страни изпитаха нещо като примирение.

Може би не беше случайно, че небето изпрати тази дъждовна стихия точно когато бяхме готови да се избием, само защото две жени искаха това.

О, по дяволите!

В тези минути, докато стоях неподвижно на коня си и изчаквах проливният дъжд да спре, разбрах цялото безсмислие на собствените си действия и на общата ситуация.

Магията на Джейн изведнъж престана да действа. Внезапно ми стана ясно, че с нея яздехме към ада, че проливахме кръв и убивахме ненужно.

По дяволите, заслужаваше ли си да вършим това заради нощите в нейните прегръдки?

Дъждът се излива още дълго. Водата достигаше до коленете на коня ми. А поточето сигурно се бе превърнало за минути в бушуваща река.

Струваше ни се, че всичко това трае много, много дълго и никога няма да свърши.

Но изведнъж всичко спря.

Светът стана друг.

Отгоре над нас, по небето, облаците се разпръснаха, показаха се блещукащите звезди. Сякаш по този начин небето искаше да ни вдъхне надежда — именно с тези звезди да ни покаже, че синевата му все още я има, че можем да се надяваме.

Действително, рекичката се бе превърнала в пълноводна река и преливаше.

Но видяхме и още нещо.

Тук, от нашата страна също лежаха мъртви коне, човешки тела. Можеше да се очаква след отсрещната стрелба, преди да избухне бурята.

При тях също би трябвало да има загуби. Но повечето от телата бяха отнесени от прииждащата вода, защото нападателите от ранчото бяха вече в реката, когато открихме огън по тях, за да ги спрем.

Какво бе станало с Магдалена Фулер?

Какво бе станало с Джейн Червенокосата?

Нима и тя бе убита или тежко ранена?

Къде бяха те?

Докато се питах, видях Джейн да се приближава. Бурята бе отминала на север и сега бушуваше там, но силата ѝ бе намалела.

Джейн дойде и обърна коня си така, че да застанем един до друг. Погледнахме към подивялата река — бе широка, а калните ѝ води носеха храсти, трева и дървета, защото стръмните брегове навсякъде бяха повлечени.

Отсреща се виждаха няколко ездача.

Когато облаците се разкъсаха напълно и луната хвърли сребърната си светлина върху земята, успяхме да различим и Магдалена Фулер. Тя яздеше между хората си и очевидно ги убеждаваше в нещо, защото ръкомахаше оживено.

Джейн рече до мен твърдо и студено:

— Тя е жива — както и аз. Значи още не сме свършили. Трябва да продължим. Само поточето да не се превърнало в такава бучаща река! Колко часа ще са необходими, за да се изтече тази проклета вода в Рио Гранде?

Тя внезапно подкара коня си и навлезе в реката, като че ли искаше да опита дали все пак няма да е възможно да я премине. Но конят ѝ се дърпаше и тя скоро бе принудена да се върне, иначе течението щеше да я отнесе.

Отсреща Магдалена Фулер направи същото. Като че ли двете жени не можеха да понасят факта, че са разделени от тази река и не могат да се бият помежду си.

Джейн се върна обратно при мен.

Букер, Логан и Шорт се присъединиха. Те също бяха останали живи. Никой от тях не бе улучен, въпреки че бяха прелетели доста

куршуми.

Казах високо:

— Джейн, вие двете не може да продължавате така и да карате да умираат невинни мъже заради вашата омраза. Това е лудост! Не може заради ненавистта ви да се води война!

Тя ме изгледа на светлината на звездите и изсъска:

— Върви по дяволите! Ако вече не искаш да се биеш за мен, върви по дяволите!

Уплаших се.

Защото сега вероятно видях истинската Джейн.

Логан, Букер и Шорт се бяха втренчили в нея.

Тя отново дойде на себе си.

— Да, забравихте ли, че Магдалена Фулер искаше да ме обеси, въпреки че бях невинна? Забравихте ли, че този страхлив град ме остави да гния в една килия?

Видях, че останалите трима кимнаха.

Букер промърмори:

— Не, не сме забравили.

Огледах се за нашите ездаци.

Някои бяха мъртви, други — ранени. Те все още лежаха във водата или на разкалялото се пасище, или се държаха на седлата си.

Но някои обръщаха конете си и се отдалечаваха. Да, просто изчезнаха, сякаш бяха свършили работата си тук.

Отсреща също не бяха останали много. Някои също си бяха тръгнали.

Но това не бе чудно.

Много от тях бяха разбрали, че трябва да се бият заради омразата на две жени и може би да умрат. И това за три долара на ден. Разбира се, бе три пъти повече от заплатата на един каубой, и все пак твърде ниска цена за един човешки живот. Докато всичко бе само демонстрации на сила, можеха да приемат, но сега беше война.

Беше безсмислено да се опитваме да задържим всички, които си заминаваха и които щяха да заобиколят Зозо отдалече.

Те вече не искаха да се бият.

Да, бе лесно да яздиш гордо наоколо. Но току-що бяха убивали, бяха проливали кръв...

Джейн се огледа. След ужасната буря нощта бе останала искрящо светла. Изглеждаше толкова чиста!

Но светът, за жалост, не беше чист.

Около нас лежаха убити и чувахме ранените да стенат и проклинат. Джейн все още се взираше в буйната река, но по всяка вероятност не я виждаше. Търсеше с поглед Магдалена Фулер.

Но тя бе заминала с ездачите си.

Джейн обърна пак коня си и ни изглежда.

— Нея я няма — рече тя, — просто я няма! Явно хората ѝ са получили достатъчно.

— Както и нашите — отвърнах аз. — Трябва да се погрижим за убитите и ранените. Хайде!

Слязох от коня. Имахме доста работа. Трябваше да закараме всички, които не могат да яздят, мъртви или ранени, в Зозо. Имах право поне на това.

Джейн попита нетърпеливо:

— Колко време още няма да можем да преминем през тази земя?

— Още дълго — отговори ѝ Букер. — Водата от цялата околност се стича в нея.

Да, така беше.

Земята все още бе залята. Водата изпълваше всички падини и не можеше да се изтече така бързо. Бяха се образували множество малки поточета, които се стичаха в граничната река.

Копитата на конете ни мачкаха тревата в омекналата почва и понякога потъваха.

Логан попита дрезгаво:

— Някой от вас преживявал ли е досега такава буря? Не ми достигаше въздух, толкова силно валеше. Понякога имах чувството, че яздя с коня си под вода, като в езеро.

Нищо не отговорихме, но той не бе очаквал да му отвърнем. Всички слязоха от конете си, за да ми помогнат да вдигнем убитите и ранените.

Само Джейн остана на седлото и продължи да язди по брега, като че ли се надяваше, че реката като по чудо ще се оттече за кратко време...

12.

Връщането в Зозо беше потискащо. Имахме чувството, че сме загубили. Все още не бяхме постигнали нищо. Небето се бе намесило с пороя си, с гръмотевиците и светкавиците, раздели ни с буйната река, в която за кратко време се бе превърнало граничното поточе.

Освен Букер, Логан, Шорт и Джейн, с нас яздеха още трима. Не всички бяха заминали, защото се бяха наситили да убиват. Бяхме привързани към седлата им трима убити и четирима ранени.

Под копитата на конете все още плющеше вода. Тя бе заляла всичко, бе стигнала дори до териториите на заселниците, до първите им колиби, палатки и фургони.

Вече не горяха огньовете. Проливният дъжд ги бе угасил.

Когато минавахме покрай един от заселническите лагери, ни видяха и няколко мъже изтичаха към нас. Един от тях — възрастен, сериозен — попита:

— Какво се е случило? Оттук минаха ездачи и ни извикаха, че станала някаква ужасна битка при реката, която била границата с ранчото.

Заселниците имаха право да знаят, затова му разказах всичко накратко. Завърших с думите:

— Вече не трябва да се притеснявате за ранчото и неговите стада. Този проблем сега ще се реши по друг начин.

Потеглих отново.

Останалите ме последваха.

Джейн дойде с коня си до мен и сърдито ме попита:

— Какво имаш предвид? Как ще се реши проблемът?

Нощта бе все още светла, въпреки че блясъкът на звездите избледняваше и луната губеше сребърната си светлина.

Бурята се бе преместила на север.

На изток небето започна да изсветлява. Скоро слънцето щеше да излезе от дълбините, в които се бе скрило през нощта, щеше да

изпрати първите светлинни експлозии срещу небето, а после да се покаже в бляскавата си хубост.

— Какво имаш предвид? — попита Джейн отново, защото не ѝ бях отговорил веднага.

— Омразата ви — започнах аз, замълчах, защото търсех подходящите думи, и след малко продължих. — Омразата ви ви прави луди. Заради нея трябваше да умрат толкова мъже! Вие трябва да решите проблема си сами. Да, сами, една срещу друга. Иначе няма да намерите покой. Ясно е, че между вас не може да се сключи мир. А и заселниците в тази земя скоро ще са достатъчно силни, така че няма да се страхуват от ранчото. Защото хората на Магдалена Фулер се разпръснаха точно като твоите. Всичко се промени. Мъжете и от двете страни разбраха, че се бият само защото вие двете се мразите. Трябва сами да се справите, да излезете открито една срещу друга. Или една от вас трябва да отиде другаде, в друга страна.

Твърдо замлъкнах.

Джейн дълго не проговори, но продължи да язди до мен, стреме до стреме.

Едва доста по-късно каза:

— Е, добре, готова съм сама да се справя с нея, някъде на някое неутрално място. Щом като вече не мога да разчитам на подкрепата ви... Но може би Джим, Таурус и Дъсти не мислят като теб. Може би ще останат при мен. Тогава ще съберем нови стрелци, този път по-добри, дори да ми струват повече. В Ел Пасо, Ларедо или Ногалес има достатъчно истински смелчаци, които ще сложат в джоба си тези тридоларови стрелци. Но съм много разочарована от теб, Трой. А беше първият мъж в живота ми. Аз те обичах и щях да остана завинаги твоя, ако ми беше осигурил дом и бъдеще. С теб сравнявах всички останали. Джим, Таурус и Дъсти. Докато накрая разбрах, че ще трябва да се задоволя със съвсем друг тип мъж.

— С Франк Мулен — промълвих аз.

— Да, с мъж като Франк Мулен — продължи тя троснато. — Той бе улегнал, не тигър или вълк на два крака, каквито сте вие, а солиден, порядъчен мъж, на когото можех да разчитам, не играч, търсец приключение, не стрелец. Бе основател на града, който направи център на тази област и един ден можеше да стане губернатор.

Тя твърдо замлъкна. После продължи, като изскърца със зъби:

— Магдалена Фулер също искаше да го притежава. Когато ѝ го отнех, тя го уби, а набеди мене за това и искаше да ме обеси. По дяволите, трябва да я унищожа! Ако не мога, по-добре да не живея повече. Трой, помогни ми, остани при мен! Бъди и занаятчийски верен рицар като другите. Не ви ли се отплащах добре за верността, не ви ли дарявах щедро? Не ти ли харесваше в прегръдките ми? Кълна се, че ви обичам и четиримата! Всеки от вас има по нещо, заради което го обичам. Затова не съжалявам за нито една секунда, прекарана с вас. О, по дяволите, Трой, как да победи тази Магдалена Фулер, ако не иска да излезе на дуел срещу мен?

След тези думи пришпори коня си и изчезна. Щеше да стигне в Зозо много преди нас, защото заради убитите и ранените не можехме да галопираме. Огледах се за Букер, Шорт и Логан.

Яздеха зад мен с останалите трима ездачи и водеха за дългите поводите конете, на които лежаха ранените и убитите. Докато стигнехме Зозо отдавна щеше да е настъпил денят — слънчев, кристалночист.

Мократа и подгизнала земя щеше да изсъхне под яркото слънце.

Но въпреки това щеше да е и един мрачен ден след ужасната нощ.

И какво щеше да стане с мен?

Щях ли да оставя Джейн, да си тръгна просто така, като другите ездачи?

Или щях да се оставя да ме манипулира и по-нататък заради отмъщението си?

Все още ли имаше власт над мен? Действаше ли още магията ѝ?

Вероятно и четиримата щяхме да останем в града.

Досега винаги само един бе при нея, и тя му се отдаваше.

Сега всичко щеше да е друго.

Беше налудничаво, не можеше да продължава така.

* * *

Дните в Зозо минаваха. Бурята бе повредила къщите, предимно покривите, повечето от които бяха от царевична слама. Само по-новите бяха покрити с дъски.

Светкавици бяха паднали в градското наместничество и ковачницата. Главната улица бе дни наред като разкаляно от колелата поле.

Хората в Зозо бяха достатъчно заети: издигаха се нови къщи, идваха нови заселници, кервани, натоварени с покъщнина.

А всеки един ден в Зозо прииждаха и дузина заселници за покупки.

Зозо процъфтяваше както никога досега в сянката на ранчото „Шпаниш Байт“.

Всъщност бяхме направили доста за бъдещето на тази област — бяхме прогонили стадата от незаконно заетите пасища и победихме хората от ранчото.

Всъщност...

В основата на всичко бе омразата на две жени.

Да, аз останах в Зозо при Джейн и тримата ѝ рицари. Ние господствахме в града. По тази причина Джейн бе все още кралицата на Зозо.

И тя караше онези жители, които и преди са били тук и които безучастно са наблюдавали как скалпват процеса за убийството и страхливо са се подчинили на Магдалена Фулер... отново и отново да чувстват колко много ги презира. Показваше им по хиляди начини, че и те много скоро могат да бъдат изгонени като съдебните заседатели, като съдията и маршала, от които нямаше никаква вест.

Джейн бе твърда към тези стари жители, но мила и готова да помогне на заселниците.

Хубостта и изключителното ѝ излъчване оказваха своето въздействие върху тях.

Така минаха няколко дни и нощи.

Изглеждаше, че е настъпил мир в обширната околност и в Зозо.

Нищо не се чуваше за ранчото и за Магдалена Фулер. Нейни ездачи не идваха в Зозо — разбрахме това по клеймото от жигосване при конете.

Но затова пък пристигаха други ездачи. Може би бяха хора от ранчото, но просто не яздеха негови коне, защото знакът от жигосването не бе на испански мундщук.

А може би бяха стрелци, чули за войната тук и дошли с надеждата да ги наемат. Сигурно се смятаха за по-добри от тези, които

бяха избягали.

Букер, Логан, Шорт и аз се редувахме и обикаляхме града един след друг, като носехме звездата на маршала.

Понякога се срещаме за обяд в хотела или стояхме заедно в бара, играехме бiliarд или покер, хвърляхме зарове.

И постоянно се дебнехме един друг.

За щастие Джейн бе достатъчно умна, за да не предпочете сега никой от нас.

И никой не ходеше при нея... Така предотвратихме избухването на ревността между нас.

Защото сега, когато и четиримата бяхме в града, всичко бе друго. Джейн обядваше всеки ден с нас — приличахме на четирима рицари със своята кралица.

Излъчването ѝ ни пленяваше всеки път. Магията ѝ като че ли отново почна да действа върху мен. Все по-често започвах да се питам кога пак ще лежа в прегръдките ѝ.

Почувствах отново някаква странна пристрастеност, едно все по-усилващо се желание.

Знаех, че и другите изпитват същото. Дори още по-силно може би.

Защото те не бяха отрезнели така, както аз през онази нощ на граничната рекичка след жестоката битка, когато застреляхме ездачите от ранчото по средата на брода. Да, магията на Джейн отново бе започнала да действа върху мен.

Усмивката ѝ, гласът ѝ, очите ѝ, всички нейни движения, например как разтърсва огненочервената си грива и я отхвърля назад... Ах, всичко бе магия! Никоя друга жена не очароваше толкова много както Джейн.

С всеки изминал ден усещах колко силно бях пленяван от тази жена.

Но тогава отново се започна.

Заселници идваха в града и искаха помощ срещу ездачи, които стреляли нощем с тежки ловни пушки срещу лагерите и колибите и чиито куршуми пробивали и най-дебелите греди.

Стреляли по добитъка им, по кравите и конете, които ползвали, за да орат земята.

Един път посред нощ дойде жена, която караше в кола мъртвия си съпруг. Петте ѝ деца не преставаха да плачат.

Жената спря пред сградата на градската управа, в която се намираше офиса ни на маршали, и закрещя в безсилна ярост:

— Нощни ездачи убиха мъжа ми и двете ни крави. Къде е този проклет закон, който щеше да гарантира сигурността ни? Хей, къде е? Отвън по земите е ад! А вие граждани, жители на Зозо, ни оставихте на произвола. Нали искахте да живеете от цъфтящата околност. По дяволите този град, който ни обеща защита и който не държи на думата си! Вие, страхливи лъжци от Зозо, защо ни оставяте сами там отвън?

Бяхме излезли от офиса и я слушахме втрещени.

И се срамувахме.

О, да, съжалихме я. Една жена с пет деца, като най-голямото нямаше сигурно и десет години. На тази жена, загубила мъжа си, щеше да ѝ е дяволски трудно.

— Подпалиха и колибата ни — продължи тя сурово.

Изглеждаше като побъркана от мъка.

Градът, който почти бе заспал, с изключение на салона, в който имаше още няколко човека, се събуди. Виковете на жената отекваха навсякъде в тишината.

Джейн дойде от хотела. Извика остро:

— Стига сте крещели, мисис Хагю! Това няма да помогне. Елате в хотела, за да мога да се погрижа там за вас и за малките ви. Мъжете ми ще откарат колата и ще уредят достойно погребение на съпруга ви. Елате!

Мисис Хагю бе замръзнала на място и не отронваше нито дума. Но след малко каза спокойно:

— Да, имате право, мисис Мулен. Викането ми е безсмислено. Няма да помогне. Да, трябва да приема помощта ви.

Помогнахме ѝ да слезе с децата си от колата.

Носех едното дете на ръце. То бе на около четири годинки, но каза сериозно:

— Мистър, нали ще сложите моя татко в хубав ковчег? А душата му ще отлети на небето и ще ни чака там?

Какво трябваше да отговоря?

Нямах думи.

Успях само да промълвя:

— Някога, миличка, всичко ще се оправи. Все някога... ще успеем...

* * *

Четвърт час по-късно се събрахме в офиса. Джим Букер каза:

— Хайде да потегляме! Да подгоним тези проклети негодници, които стрелят от засада. Да ги намерим и да ги убием! Или сте на друго мнение?

Таурус Логан и Дъсти Шорт поклатиха глава.

— Естествено, че тръгваме — промърмори Дъсти.

После всички ме погледнаха.

— А ти? — попита Джим.

Вдигнах ръка и изтрих лицето си. Все още мислех за малката, която бях отнесъл в хотела. Думите ѝ още звучаха в ушите ми.

Но въпреки това казах:

— Те просто искат да ни примамят извън града. Сигурен съм, че ни чакат там. Не мога да си го обясня по друг начин. Магдалена Фулер иска Джейн да остане безпомощна тук в града, който вече веднъж се е уплашил, останал е безучастен, оставил се е да го манипулират. Трябва добре да преценим, за да не допуснем грешка. Може да са пратени от Магдалена Фулер. Ако тръгнем, може би трябва да вземем и Джейн — с нас ще е на по-сигурно, отколкото в града.

Видях на светлината на лампата как тримата напрегнато мислеха, преценяваха...

Но после Букер само поклати глава и рече твърдо:

— Трябва да отидем и да открием стрелците. Но не можем да останем в града и да не предприемем нищо. По дяволите, те ще убият още заселници и ще убиват дотогава, докато ние бездействаме. Трябва да отидем!

Бе казал всичко.

Беше ни пределно ясно, че сме попаднали в клопка.

Ако останехме в града, щяха да прогонят заселниците. Въпреки че бяха станали много в последно време, те все още не бяха силни. Нямаха водач. Бяха пръснати из свободната земя и не се познаваха още добре помежду си.

Щеше да е лесно за няколко безскрупулни стрелци да ги уплашат и прогонят, защото всички имаха жени и деца.

Ако не застанехме на тяхна страна, пасищата скоро щяха пак да са свободни за говедата на ранчото.

Но ако тръгнем да гоним стрелците, трябваше да напуснем града, което означаваше да се откажем от него.

Магдалена Фулер ни беше хванала в капан.

Какво трябваше да правим?

Останалите започнаха да псуват. Букер промърмори:

— Лесно е да даваш съвети, а, Колвър! Защо не скри Магдалена Фулер някъде в Мексико, ами я продаде на този идалго, който си искаше обратно само говедата? Трябваше да я продадеш като проститутка в някой бордей, по дяволите!

— Вайкането малко ще ни помогне — изръмжа Таурус Логан. — Трябва да решим какво да правим. Кой идва с нас?

Значи той искаше да гони стрелците и да се откаже от града.

Взрях се в него.

— А ако Джейн поиска да останем тук? — попитах сухо и ги огледах един след друг.

И тогава разбрах, по-скоро инстинктивно почувствах нещо. Те се бяха променили.

Откакто не се редувахме в леглото на Джейн, нещо се бе пречупило. Нима бе загубила магическата си сила? Не действаше ли тя вече? Нима те се чувстваха отговорни за заселниците, които Джейн бе привлякла тук?

Дъсти Шорт отиде до един рафт и взе шишето с текила. Напълни чашите. Пихме, сякаш острият изгарящ огън в стомасите ни щеше да ни помогне.

Тогава влезе Джейн.

О, да, тя беше предвидила какво щеше да се случи между нас тук в офиса. Влезе, облечена за езда. Едва сега ни стана ясно, че е изминало доста време, докато размишлявахме, говорехме, колебаехме се и пиехме изгарящата ракия от агаве.

Влезе и веднага разбра какво сме решили.

Стоеше до вратата, която бе отворила с единия си ток, при което шпорите ѝ бяха издрънчали.

Да, тя искаше да язди. Нямахме нужда да ни го казва. Носеше и пушка. От джоба на кожената ѝ пола се показваше кобурът с револвера.

А червената ѝ коса блестеше предизвикателно на светлината на лампата.

Проговори бавно:

— Този град можем да си възвърнем по всяко време. Или се съмнявате?

Учудихме се.

Но поклатихме глави.

— Не — рече Джим Букер, — този град ще завладеем отново, когато си поискаме.

— Тогава да тръгваме! — подтикна ни тя. — Обещах на жената и петте ѝ деца. Тази мисис Хагю има право да получи възмездие!

Кимнахме. Вече знаехме, че убиването щеше да продължи.

А аз си мислех: „По дяволите, ако двете жени решат проблема помежду си, тогава...“

Нямахме смисъл да мисля затова, но тогава нямахме да има нужда да проливаме кръвта си и да се избиваме взаимно...

Бяхме решили.

Бе след полунощ. Щяхме да се измъкнем от града и да потънем в тъмнината.

В Зозо трябваше да разберат възможно най-късно, че ни няма, за да имаме време да завземем достатъчно удобна позиция някъде по хълмовете и да чакаме.

13.

Когато извеждахме конете си от наемната конюшня, Джейн каза на коняря:

— Шорти, ако кажете на някой, че не сме вече в града, ви очаква смърт.

Отведохме конете далеч извън града, така че да не може да се чува тропотът им, и чак тогава ги възседнахме.

Потеглихме към новите заселнически територии.

В планините над долината трябваше да намерим място, където да се скрием и да изчакаме.

Водеше Джейн, защото познаваше по-добре местността.

Знаехме, че по всяка вероятност ще ни се наложи да убиваме. Но нима тези проклетци, подли стрелци, които изпращаха куршумите си по заселническите колиби, палатки и коли, заслужаваха нещо друго?

Те бяха безпощадни убийци.

Трябваше да спрем мръсната им игра.

Вината обаче носеше Магдалена Фулер.

Да не би да беше полудяла? Знаеше ли какво върши?

Нима женската омраза можеше да бъде толкова силна.

Яздехме няколко мили навътре по заселническата земя. Тя бе една необятна шир с вериги от хълмове, долини, пресичани от малки поточета, които тук-там образуваха езерца.

Доста време яздихме по билото на една дълга верига от хълмовете, когато най-накрая спряхме. Джейн каза:

— От тук можем да виждаме всичко. Е, не можем да наблюдаваме падините и долините. Но ще можем да забележим всеки ездач, който пресича хълмовете или идва през някой от каньоните.

Слязохме от конете.

Тази нощ нищо повече нямаше да се случи. Скоро щеше да настъпи утрото. Трябваше да чакаме и цял ден да наблюдаваме. Никой не ни бе видял, че идваме, защото използвахме нощта.

Излегнахме се. Джейн отиде настрана. Отсега нататък вече не принадлежеше на никого от нас.

Всичко се бе променило.

* * *

Когато настъпи денят и слънцето се показва зад хълмовете, установихме, че оттук наистина имаме чудесен изглед. Можехме да видим и някои от долините, в които се бяха настанили заселниците. Виждахме ги как работят, чувахме как режат дървета.

Хапнахме от студените си провизии, оглеждайки се непрестанно на двете страни.

Понякога наблюдавахме Джейн.

Да, тя бе чудесна, прекрасна, както никоя друга... Дори Магдалена Фулер, тъмнокосата красавица, не можеше да се мери с нея.

През целия ден Джейн бе сериозна, дори когато ни се усмихваше. И като че ли с усмивката си ни молеше за извинение, защото между нас всичко се бе променило.

Бе късен следобед, когато видяхме трима ездаци да се задават от юг, т.е. от ранчото „Шпаниш Байт“.

Джейн бе взела бинокъла, така че успяхме да различим, че носят със себе си тежки бойни пушки, чиито куршуми разрушаваха всичко, издавайки оглушителен, зашеметяващ трясък.

С тези оръжия можеше да се стреля на повече от триста ярда и при това да се уцели бик, те можеха да разбият всяка колиба, да направят на трески всяка кола.

Ездачите скоро се изгубиха в близката горичка, но ние вече знаехме къде са.

Свечеряваше се, когато потеглихме. Джейн остана при конете ни. Тръгнахме пеша, защото целта ни бе на по-малко от половин миля.

Пресякохме гората и на една хълмиста тераса видяхме ездачите.

Оттук имаше добър изглед към равнината, където се бяха установили три заселнически коли, около които преживяха крави. Няколко мъже още работеха по колибите и оборите.

Жените перяха в близкото поточе и простираха. Децата играеха, по-големите събираха дърва.

Наслаждавахме се на мирната картина. Скоро сигурно всички щяха да се съберат на вечеря.

Нощта щеше да е светла. След ужасната буря всички нощи бяха такива — с луна и звезди.

— Нека говоря с тях — рекох на останалите. — Искам да разбера кой ги е изпратил, какво искат и дали наистина са убийци. Нека първо сам поговоря с тях. Скрийте се добре. Трябва да останат с впечатлението, че съм сам.

С тези думи излязох от гората.

Тримата седяха върху одеяло и играеха карти.

Бях изминал десетина крачки, когато ме видяха. Бяха много задълбочени в играта си. Явно не играеха с малки залози и се бяха напълно концентрирали.

Но сега скочиха на крака и изненадани се обърнаха към мен. Приличаха на вълци, готови да скочат, независимо от риска. И със сигурност биха искали да разберат дали съм сам, или в гората зад мен имаше и други. Бяха напрегнати.

Пушките им лежах на земята.

Но носеха револверите си като стрелци, т.е. ниско под хълбоците и готови за стрелба.

— Хей, приятелче, откъде идваш? — попита единият сухо.

А другият допълни твърдо:

— Сигурно не си сам?

— Това е въпросът — ухилих се аз. — Ей, вие ли сте тези негодници, които стрелят по заселническите лагери? По колибите и фургоните им? Сигурно сте много горди. Снощи сте убили един мъж, който имаше жена и пет деца. А после сте подпалили и колибата му.

— Кой си ти всъщност? — попита единият.

Разтворих жилетката си и те видяха металната звезда на ризата ми. Започнаха да се смеят.

— Е, и — подигра се единият — какво ще ни правиш?

— Вие работите за Магдалена Фулер, нали?

— Да, но за нас това е работа като всяка друга. Сега!

Последната дума извика остро. Бе команда. Измъкнаха револверите си. Бяха приели, че съм дошъл сам със значката си. Тези глупаци наистина извадиха оръжията си.

От гората обаче проехтяха четири пушки. Да, Джейн също стреляше.

Нямаха шанс.

Въпреки че и аз бях извадил револвера си, не се наложи да го използвам. Всички бяха улучени и политнаха назад на земята.

Когато се приближихме към тях, видяхме, че са живи.

— Бяхме милостиви с вас — рече им Джейн. — От това разстояние можехме да ви убием.

Те скимтяха и виеха, болеше ги. Всички бяха улучени в рамената, а един се държеше и за счупеното си ребро.

— Ти, кучи сине, не си бил сам... — изстена той и загуби съзнание.

Друг, коленичил на земята, промълви:

— Кръвта ми изтича. Ще загина. Трябва да превържете раната ми. Християни сме... По дяволите, направете нещо!

Да, такива бяха тези стрелци, които убиваха от засада. Сега, когато бяха улучени, искаха помощ и съжаление.

Обърнах се и погледнах надолу в равнината, където бе лагерът, от който по-късно щеше да се образува селище. Очевидно бяха цял род, който искаше да остане заедно.

Бяха чули изстрелите. Жените и децата се бяха изпокрили зад колите и полуготовите колиби.

Мъжете обаче държаха мушките в ръцете си. Но още се колебаеха, премисляха дали да се качат горе и да разберат какво става, или да останат долу.

От изток започна да се смрачава. Скоро щеше да се вижда лошо. После щеше да се спусне нощта.

Най-сетне двама мъже се решиха. Единият бе белокос, другият — на нашата възраст, т.е. около тридесетте. Вероятно бяха баща и син, водачите на рода.

Изкачиха се горе, изчезнаха в горичката и след малко се появиха на терасата.

Очаквах ги открито и жилетката ми не закриваше маршалската звезда на ризата. Когато я видяха, напрежението им се стопи. Дойдоха до нас и видяха, че се грижим за ранените. Да, Джейн и другите трима ги превързваха. После щяхме да ги завържем на конете им и да ги

изпратим обратно при Магдалена Фулер. Искахме да разбере, че не може да прогони заселниците по този начин.

Белокосият мъж ме погледна въпросително.

Обясних му всичко.

Той се обърна към мъжете, които лежаха превързани на земята.

— Би трябвало да ви обесят — рече той. — Чухме какво се е случило със семейство Хагю. Скоро ние, заселниците, ще сме достатъчно силни и тогава ще образуваме съд и ще обесим всички негодници като вас. Не блъфирам. Почти всеки един от нас е бил вече прогонен от такива като вашата Магдалена Фулер. Скоро и ние ще се бием. А на вас, маршала, благодаря за защитата.

Погледна още веднъж към Джейн и тримата ѝ рицари. После отново се обърна към мен.

— Ако този град не се справи с това противно ранчо, никога няма да може да живее от труда ни.

Кимна ми и се обърна. Тръгна обратно надолу към равнината, за да успокои роднините си. Синът му допълни:

— Много от нас са участвали във войната. Скоро ще сме още повече. Няма да е далеч времето, когато ще се обединим. А тези там трябва наистина да бъдат обесени.

Кимнах. После казах:

— Тук има три пушки. Искате ли ги?

Спря се и кимна.

— Да, ще ги взема.

* * *

Бе нощ, когато се върнахме в Зозо.

Не знаехме дали градът все още е свободен, или е вече в ръцете на Магдалена Фулер. Бе имала цял ден на разположение да го завладее.

Няколко стрелци щяха да са ѝ достатъчни.

Беше ли вече тук? Беше ли уплашила жителите както преди, когато искаше да обеси Джейн, защото един страхлив и безотговорен съдия я бе признал за виновна?

Чух Джейн да казва:

— Ако мундщукът и червената перука още висят под табелата на хотела, значи тя не е тук.

Оставихме конете си зад конюшната и тръгнахме пеша.

В града бе тихо. Много по-тихо от обикновено, а все още нямаше полунощ.

През една странична уличка стигнахме до главната.

Салонът, хотелът и някои къщи още светеха. Но нощта и без това беше достатъчно светла и ясна.

Дебнещи, предпазливи, внимателни като вълци, които проникват в кошара с агнета, се промъквахме през града. Естествено, погледнахме първо в конюшната дали има чужди коне.

Конярят хъркаше върху сеното.

Нищо не се помръдваше.

Малко по-късно съзряхме и червената перука и испанския мундщук под табелата на хотела. Сега вече почти бяхме сигурни, че този град все още не е във владение на Магдалена Фулер и че хората й не ни очакваха.

Въпреки това претърсихме целия хотел. Само в две стаи имаше гости, но те бяха търговци. Разбрахме го от книгата за новопристигнали. Икономката на Джейн ги бе регистрирала.

Джейн попита:

— Къде ще прекарате нощта?

Въпросът й беше достатъчно ясен.

Вече не ни искаше в хотела.

Може би се страхуваше, че всеки един от нас ще се опита да се промъкне в стаята й. Знаеше, че ще се дебнем взаимно.

— Двама от нас ще спят в офиса — отвърнах аз. — Другите двама ще патрулират през града. Как ще се редуваме, ще решим ние. Лека нощ, Джейн.

С тези думи си тръгнах.

Букер, Логан и Шорт ме последваха.

Спряхме пред хотела и поехме дълбоко въздух.

После теглихме чоп кой ще стои буден. Падна се на мен и Букер.

— Да се погрижим първо за конете — казах и тръгнах, а той ме последва.

Вървахме съвсем безшумно по главната улица към конюшната, защото бяхме махнали шпорите си.

Букер проговори:

— Всичко се промени, нали, Трой Колвър? Ако Джейн предпочете един от нас, другите автоматично стават врагове. Затова, тъй като и четиримата сме тук, не може да легне с никой, а така губи магическата си сила.

— Така е — промърморих и се спрях, поглеждайки го в очите на бледата светлина и угасващата нощ. — Все още ли си готов да умреш за нея, Джим?

Въпросът ми беше почти брутален.

Лицата ни бяха съвсем близо едно до друго. Разбрах, че се напруга да проникне в себе си и да си отговори честно.

После промълви:

— Струва ми се, че съм излязъл от опиянението и съм отрезнял. По дяволите!

Кимнах и продължих по пътя.

14.

Денят измина, мрачен ден с тежки облаци по небето.

От такива облаци обикновено се излива пороен дъжд. Но този път не стана така.

Понякога черните облаци не бяха плътни. Тогава небето почервяваше, защото те странно пречупваха слънчевата светлина.

Джим Букер и аз поспяхме няколко часа през деня.

После и четиримата зачакахме.

Малкото градче отдавна бе подушило нещо и също чакаше замряло.

Така измина денят.

Едно знаехме със сигурност: онези трима стрелци, които бяхме ранили и завързали на конете им, отдавна трябваше да са пристигнали в ранчото.

Така че Магдалена Фулер щеше да действа. След това поражение щеше да се стреми да извоюва победата си с всички сили и средства, каквото и да й струва.

Знаеше също, че отново сме в града. Явно бе разбрала и какво е пропуснала: Зозо бе останал часове наред беззащитен, без господар, и тя можеше да си го вземе като узрял плод. Но твърде много се бе осланяла на тримата си стрелци.

Сега вече щеше да дойде.

Питахме се само колко ездача щеше да доведе.

Но всичко стана другояче.

Бе късен следобед, почти вечер, когато в града дойде един млад каубой. Не бе въоръжен. Конят му носеше белега на ранчото „Шпаниш Байт“.

Дъсти Шорт, който пазеше южния вход на града, го доведе в офиса.

От северната врата пристигна Таурис Логан, който от позицията си там можеше да наблюдава цялата улица.

Букер и аз стояхме пред офиса. На стената зад себе си бяхме облегли пушките, които светкавично можехме да вземем при нужда.

Дъсти Шорт се ухили, когато спря с момчето пред нас. После каза сухо:

— Чуйте какво има да ни предаде това хлапе от името на Магдалена Фулер. Слушайте добре. Защото според мен предложението не е лошо.

Таурус Логан бе пристигнал вече.

Младият каубой бе научил всичко наизуст, както ученик стихотворение.

— Магдалена Фулер не иска война, защото ще има много жертви. Тя може да дойде с повече от петдесет човека, а толкова вие със сигурност не можете да съберете. Тя не иска и да унищожи Зозо, като например да го подпали от четирите страни. Исква честна борба. Тъй като мисис Фулер знае, че мисис Джейн Мулен Червенокосата има четирима верни защитници, истински рицари на колта, така и тя ще дойде само с четирима доверени мъже. Трябва да я чакате при залез-слънце на западния край на града. Ако не направите това, тя ще го нападне от всички страни с повече от петдесет ездаци.

Младият каубой замълча и се обърна към Джейн. Да, той дори се поклони в седлото и повдигна ръка към шапката си.

— Извинете, мисис Мулен. Аз съм просто пратеник. Трябва да ви предам, че мисис Фулер иска да се бие с вас. И когато дойдете на края на града, за да се срещнете, не забравяйте да вземете испанския мундшук. Това е всичко, което трябваше да кажа.

Той твърдо замлъкна.

Но Джейн само ни изгледа и отметна назад огненочервената си грива.

— Ще дойдете ли с мен? — попита глухо.

Кимнахме.

Не можехме да постъпим по друг начин, макар да знаехме със сигурност, че не всички ще останем живи.

Защото Магдалена Фулер нямаше да вземе второкласни стрелци. Можеше да си купи най-добрите в Ел Пасо, Ногалес, Ларедо и други градове.

Кимнахме, защото няхахме друг избор.

Изведнъж всичко ни се стори съвсем просто и разумно.

Половин час по-късно крачехме към мястото на дуела.

Но преди това отидохме да вземем Джейн от хотела.

Когато излезе навън, останахме учудени.

Носеше жилетка без ръкави, на голо, пола от еленова кожа и ботуши. В ръце държеше пушка и испанския мундщук.

Гледахме я неразбиращо. Тя се усмихна.

— Искам мъжете на Магдалена Фулер да видят голите ми гърди, защото ще разкопчея жилетката си. Ще са като гръмнати. Хайде, да вървим!

Не изчака отговора ни и тръгна.

Ние я последвахме.

Букер и аз носехме пушки като Джейн, Логан и Шорт предпочитаха колтовете си.

Така вървахме към мястото на дуела. На края на града Магдалена Фулер вече ни чакаше с четиримата си мъже.

По дяволите, какво беше това? Всичко протичаше така делово, така спокойно, като че ли не се касаеше за борба на живот и смърт.

Спряхме се на около десет ярда едни от други.

Магдалена Фулер посочи с ръка голите гърди на Джейн, защото тя действително бе разкопчала жилетката си.

— Вярваш ли, че ще впечатлиш някого, мръснице? — попита господарката на ранчото „Шпаниш Байт“.

— Нито един мъж няма да стреля по мен, да се обзаложим ли, кучко? — попита Джейн на свой ред. После хвърли испанския мундщук в праха пред себе си и се изсмя: — Вземи си го!

През това време аз бях огледал четиримата придружители на Магдалена Фулер и разбрах, че не са второкласни стрелци, затова попитах:

— Хей, джентълмени, нима искате да се убием взаимно заради тези две жени? Някои от нас, и от двете страни, ще бъдат лошо ранени. Нека оставим тези две побъркани амазонки сами да се оправят. Или заплатата ви е достатъчно прилична, за да убивате?

Те се замислиха.

Двете жени — също.

Магдалена Фулер изведнъж извика:

— Тях ги е страх! Страх ги е от вас, мъже! Да ги избием!

Държеше двуцевна пушка в ръцете си и насочи внезапно дулото ѝ към Джейн. Тя, от своя страна, светкавично вдигна своята и стреля едновременно с Магдалена Фулер.

Да, улучиха се и двете в една и съща част от секундата. Убиха се, защото не можеха да сторят нищо друго заради омразата си.

А ние, стрелците?

О, да, ние държахме оръжията в ръцете си.

Но никой не стреля. Бе почти чудо, но явно у всеки един от нас бе останала капчица разум. Никой не искаше да убива или да бъде убит заради омразата на две жени.

Хората на Магдалена Фулер бяха разбрали, че и ние не сме второкласни стрелци. Мъжете от нашия тип трябваше да имат основателна причина за борба на живот и смърт. Парите не бяха достатъчни. А върху Букер, Логан, Шорт и мен вече не действаше магическата сила на Джейн. Вече не бяхме в нейна власт. Сега и двете жени лежаха в праха.

Всичко свърши.

Кимнах към четиримата мъже, които бяха дошли с Магдалена Фулер.

— Край — рекох аз. — Скоро в тази страна ще властват заселниците и фермерите. А за добитъка на ранчото „Шпаниш Байт“ нека се карат крадците на животни. Всичко свърши, джентълмени.

Те мълчаха известно време. После единият проговори:

— Вие сте разумен мъж, мистър. Мисля, че ви познавам. Името ви е Трой Колвър, нали?

Кимнах.

Те пристъпиха към Магдалена Фулер и я вдигнаха.

— Ще я погребем в ранчото — каза един от тях.

Обърнах се. Джейн лежеше в праха.

Бе ни омагьосала, бяхме верните ѝ слуги — докато вълшебната ѝ сила престана да действа, защото не можехме да притежаваме тази червенокоса магьосница, защото не искахме повече да убиваме.

Всъщност бяхме дошли, за да не я обесят невинна.

Скоро всеки от нас щеше да поеме по пътя си.

Вдигнахме тялото ѝ от земята.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.